C5

எரிநட்சத்திரம்

கவிஞர் முருகுசுந்தரம்

எரிநட்சத்திரம்

கவிஞர் முருகுசுந்தரம்

எரிநட்சத்திரம்
© முருகுசுந்தரம்
முதற்பதிப்பு செப்டம்பர் 1993
மூன்றாம் பதிப்பு ஜூன் 2000
நான்காம் பதிப்பு ஜூலை 2000

விலை ரூ. 22.00

விற்பனை உரிமை :
ஞாலத் தமிழ்ப்பண்பாட்டு ஆய்வு மன்றம்
மதுரை – 625 021.
தொ.பே. : 0452–859195

விற்பனைப் பொறுப்பு :
பேர். இரா.காசிராசன்
(துணைச் செயலாளர், ஞா.த.ப.ஆ. மன்றம்)
தமிழ்த் துறை, தொலை நிலைக் கல்வி இயக்ககம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை – 625 021.

எரிநட்சத்திரம்

மூன்றாம் பதிப்பின் முன்னுரை

இயல் இசை நாடகம் —
முத்தமிழ்.
இன்றைய இயல் —
புதினம், சிறுகதை, கட்டுரை யென்று
கிளைவிட்டுத் தழைத்திருக்கிறது.

சென்ற நூற்றாண்டில்
யாழை மீட்டியவர்கள்
விபுலானந்தர்;
ஆபிரகாம் பண்டிதர்!

நரம்புகளைத் தடவி
நல்லிசை வகுத்தோர்
அருணாசலக் கவிராயர்
கோபால கிருட்டிண பாரதி.

இந்த நூற்றாண்டில்
சில இளவேனிற் குயில்கள்;
பாரதி, பாரதிதாசன்,
தேவி, தண்டபாணி தேசிகர்
தூரன், திருச்சி பரதன்.

தமிழில் —
அளவற்ற மேடை நாடகங்கள்.
அறிஞர் அண்ணா
அதிலும் புரட்சி செய்தார்.

மனோன்மணீயம் என்னும்
ஆலின் அடியில்
சில விழுதுகள்.

எரிநட்சத்திரம் —
இன்றைய நிதர்சனம்

இதை இளங்கலைப் பட்ட வகுப்புக்களுக்குப் பாடமாக ஏற்ற பாரதியார், மதுரை காமராசர் ஆகிய பல்கலைக் கழகங்களுக்கு நன்றி.

சேலம் — 16.
1–7–2000

முருகுசுந்தரம்

அதற்காக....

1

1962-ஜனவரி பதினெட்டாம் நாள்-வெள்ளியன்று நிகழ்ந்த சந்திப்புத்தான் முதலாவது நெருக்கமான சந்திப்பு. இருபதாம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை வரைக்கும் கூடப் பாவேந்தரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கோழிக்கறி, இறால் போன்றவற்றைச் சமைக்கச் சொல்லி, "கூட்டிக் கொண்டுவா" என்று ஆளும் அனுப்பி வரவழைத்துச் சாப்பிடச் சொன்னார் பாவேந்தர். சந்தித்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே அவர் உள்ளத்தை அதிகமாய் அள்ளிக் கொண்டு விட்டவர் வேறு யாருமில்லை, கவிஞர் முருகுசுந்தரம் தான்.

"பாவேந்தர்-ஒரு பல்கலைக் கழகம்" என்னும் நல்ல நூலைத் தந்துள்ள கவிஞர் முருகுசுந்தரம், அதனை அடுத்துத் தமிழுக்குத் தந்துள்ள நாடகப் படைப்புத்தான் 'எரிநட்சத்திரம்'.

"புதிய களங்கள்-புதிய போர்கள்,
புதிய வெற்றிகள்- இவைகளைப் புனையும்
நாடகம் வேண்டி நம்மொழி கிடந்தது."

என்று இலங்கைக் கவிஞர் "மஹாகவி" வருந்திப் பாடிய குரலுக்குப் படைப்புத்திறத்தால் பதில் சொல்லியிருக்கிறார் கவிஞர் முருகுசுந்தரம்.

2

பழைமையும் பாரம்பரியமும் மிக்க தமிழ் இயலாய், இசையாய், நாடகமாய் விரிந்து பரந்து நின்ற வரலாறு வியப்பதற்குரிய வரலாறே! காய்த்துப் பழுத்துக் குலுங்கி நின்ற கன்னித் தமிழ் காலத்தின் கல்லடிபட்டு இழந்த கனிகள் ஏராளம்! குறிப்பாக நாடகத் தமிழுக்கு நிகழ்ந்த இழப்புகள் அதிகம், கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு அல்லது அதற்குச் சற்று முந்தி நாடகத் தமிழ் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது என்று பெருமையுடன் சுட்டிக்காட்டும் பரிதிமாற் கலைஞர், தொடர்ந்து நாடகக்கலை

சந்தித்த வீழ்ச்சியையும் நினைவூட்டுகிறார்! டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்களது சீரிய பணியால் சிலப்பதிகாரம் மட்டும் தப்பித்துத் தமிழனுக்குக் கிடைத்தது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். (தமிழ் மொழியின் வரலாறு, பக். 51, 53) அந்த நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் பலவழிகளில் முன்னோடிக் காப்பியமாக—முதல் காப்பியமாக அமைகிறது. தமிழ்க் காப்பியங்களில் அதுவே முதலும் முதன்மையுமான காப்பியம்; குடிமக்களுக்கு நாயக முதன்மை தந்த முதல் காப்பியம்; பெண்ணின் எழுச்சியைப் பேசிய முதற்காப்பியம்; உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்னும் பெயர் விளங்கும் வண்ணம் கவிதையும் வசனமும் கலந்த உருவாக்கப் புதுமையிலும் முதற்காப்பியம்! இவை மட்டுமல்லாமல் அடியார்க்கு நல்லாரால் 'நாடகக் காப்பியம்' என்று சுட்டப்படும் விதத்தில் அத்துறையிலும் முதற்காப்பியம்; இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழமையுள்ள சிலப்பதிகாரம் நாடகக் கூறுகளைத் தெளிவாகவே உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய பிறகும் தமிழில் நாடகத்தின் வளர்ச்சி முறையாகவும் இல்லை, முதிர்ச்சியாகவும் இல்லை. நாடகப் பண்புகள், கூறுகள் நிறைந்த நூல்களைத்தான் நூற்றாண்டுகள் தோறும் காணமுடிந்தது. தொடர்ந்து, பல நூற்றாண்டுகளாக நிகழ்ந்து விட்ட இந்தத் தளர்ச்சிக்கு—இடை வெளிக்கு— உரிய சிறப்புக் காரணங்கள் பல இருக்கலாம். ஏதேனும் பொதுப்படையான காரணம் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும் என்று வரலாற்றுப் போக்கில் ஊகிக்க முடியும். இ. முருகையன் மொழியில் இப்படிச் சொல்லலாம்: "நெடியதொரு பழமரபை உடையது தமிழ்க் கவிதை. இந்த மரபின் சுமையுடன் நவீனத்துவத்தை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்பது, தமிழ்க் கவிஞர்களின் மிகப்பெரிய பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ளது" ('ஒருசில விதிசெய்வோம்'—முன்னுரையில்) அழகழகாய், புதிய புதிய வடிவங்களில் சிற்பங்கள் வேண்டுமென்றால் மரங்களைச் செதுக்கித்தான் ஆக வேண்டும். மரபு என்னும் சுமையைச் சுமந்து கொண்டே இருந்து விட்டதால் பாரதிவரைக்கும் மிகப்பெரிய தேக்கநிலை ஏற்பட்டு விட்டது. 'எங்கள் தாத்தாவுக்கு ஒரு யானை இருந்தது' என்ற கதை 'சொல் புதிது பொருள் புதிது, சுவை புதிது, என்று மரபுச் சுமையைப் பாரதி மாற்றிக் காட்டிய பிறகும் கூட, 'வேதாளம் முருங்கை மரம், ஏறிய கதையாக மரபுச் சுமையாகிறது. இதனால் பாரதிக்குப்பிறகு கூடத் தேக்க நிலை கணிசமாகவே நிகழ்ந்தது.

3

தமிழ் நாட்டில் விவாதித்து முடிவுக்கு அல்லது ஒரு தெளிவுக்கு வரவேண்டிய இலக்கிய விஷயங்கள், அரங்குகளில் ஓரளவுக்குக்கூட இன்று விவாதிக்கப்படுவதில்லை. மாறாக, பணமா—பாசமா ? மனைவியா ? மாமியாரா ? போன்ற விவகாரங்கள் மன்றங்களில் மக்களின் முன்னே அலசப்படுகின்றன. செய்தக்க செய்யாமையானும் கெடும் என்ற வள்ளுவன் குறளுக்கு இன்றையத் தமிழ்நாட்டு அரங்குகளின் விவாதங்களே சான்றாகின்றன. செய்யுள்—கவிதை—வசன கவிதை— புதுக்கவிதை ஆகிய இவை இன்னும் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை; அல்லது போதுமான விவாதத்துக்கு உட்படுததப்பட்டவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இந்திய விடுதலைக்குப்பின் என்று ஓர் எல்லைக்குப் பிறகு பார்த்தாலும் ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு கழிந்தவிட்டது! பல்கலைக் கழகங்கள் பட்டங்கள் வழங்குகின்றன: ஆய்வுகளும் வந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. எனினும் இந்த நூற்றாண்டின் நவீனத்துவத்தை எதிர்கொள்ளும் தகுதிமிக்க காலத்துக்கு ஏற்றதான 'இலக்கியத் திசை வழிகளை, நாம்' தமிழில் இன்னும் தீர்மானித்துக் கொள்ளாமல்தான் இருக்கிறோம் என்றே தோன்றுகிறது. கவிதை என்பதும் செய்யுள் என்பதும் ஒன்றா ? வெவ்வேறா ? புதுக்கவிதை என்பதும் வசனகவிதை என்பதும் ஒன்றா ? வெவ்வேறா ? என்ற வினாக்கள் இன்னும் பரந்துபட்ட அளவில் ஆராயப்படவில்லை: ஒரு பொதுக்கருத்து எட்டப்படவில்லை: இலக்கிய வரலாற்றில் சில முக்கியமான தீர்மானங்களை எட்டுவதில் கால அவகாசம் அதிகம் தேவைப்படும் என்பதும் நியாயமே. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் நாம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளாமலேயே நீண்டகால அவகாசத்தை வீணடித்திருக்கிறோம்: அல்லது அரையும் குறையுமாய் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் விவாதித்து முடிவெடுக்காமலேயே நேரத்தை நகர்த்தி வந்திருக்கிறோம். அல்லது வேண்டாத விவாதங்களை மேலே கிளப்பி வேடிக்கை பார்த்து வீணாக்கியிருக்கிறோம்.

4

தேவையான, தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய, விவாதங்களை, அறிவாளிகள் உரிய நேரத்தில் முன்னெடுத்துச் செல்லவில்லை என்பதற்காகக் 'காலம்' சும்மா இருந்து விடுவதில்லை. அறிவாளிகள் சிறுபான்மையினர் என்பதும், இவர்களைத் தவிர்ந்த பாட்டாளி மக்கள் பெரும்பான்மையினர் என்பதும் அந்தப் பெரும்பான்மையினர் தம் வாழ்க்கைப் போக்கானது காலத்தை இயக்கும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளது என்பதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய உண்மைகளாகும். அந்தப் பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் வெற்றிகள்–தோல்விகள் ஆகியவற்றை இலக்கியப்படுத்துதல் தான் 'நவீனத்துவம்' என்று புரிந்து கொண்டு செயலாற்றும் அறிவாளிகளும் இல்லாமல் இல்லை! அத்தகையோர் ஆங்காங்கே சிறிய சிறிய விவாதங்களையும் சாதனைகளையும் செய்துள்ளனர், தமிழகத்தில் ந. பிச்சமூர்த்தியிலிருந்து கவிஞர் பாலாவரையிலும், இலங்கையில் 'மஹாகவி'யிலிருந்து நுஃமான் வரையிலும் சிறிய சிறிய விவாதங்களை முன் வைத்துள்ளனர். இங்கே சான்றுகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டவர்களும் இவ்வெல்லைகளுக்கு உட்பட்டவர்களும் புரிந்து வந்துள்ள விவாதங்கள் சோதனைகள் அனைத்தும் படைப்பிலக்கியங்கள் சாதாரண மக்களைப் பிரதிபலிப்பது எப்படி,–சென்றடைவது எப்படி என்பதிலேயே மிகவும் கவனமாக இருந்தன என்பது குறிப்பிடதக்க செய்தியாகும். எனவே தான் யாப்பின் உறுப்புக்கள் என்று ந. பிச்சமூர்த்தி (குயிலின் சுருதி–முன்னுரை) அறிவித்தார். இலங்கையின் 'மஹாகவி' செய்யுள் நடையை யதார்த்த பூர்வமான படைப்புக்குத் தேவையான முறையில், பேச்சோசை மிகுந்த நடையாக மாற்றி நாடகங்கள் படைத்தார். பேச்சோசைக்கும் பாட்டோசைக்கும் இடையேயுள்ள பேதத்தை உணர்ந்தால்தான் தமிழ்க் கவிதைகளில் நவீனத்தன்மை அதிகரிக்கும் என்று இ.முருகையன் எழுதினார். எம்.ஏ.நுஃமான் எழுதியுள்ள 'பா நாடகங்கள்–சில கருத்துக்கள், 'ஈழத்துப்பா நாடகங்கள் ஆகிய இரண்டு கட்டுரைகளும் எழுப்பும் விவாதங்களும் தந்துள்ள விளக்கங்களும் மிகவும் முக்கியமானவை. உலக அளவிலும், தமிழிலும் காலப்போக்கில் செய்யுள் நடை நாடகப் பயன்பாட்டுக்குக் கோட்பாட்டு ரீதியாக

நிராகரிக்கப்பட்ட வரலாற்றை நுஃமான் மிகவும் விரிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். செய்யுளின் தேவையை இப்சனைப் போல் முற்றாக நிராகரிக்கவும் வேண்டாம்: எலியட்டைப் போல் மிகைப்படுத்தி—வற்புறுத்தவும் வேண்டாம் என்று வாதிடும் நுஃமான், நாடகப் போக்கிற்கு ஓர் ஆழமான கவித்துவ வீச்சைத் தரக்கூடியது "அளவான யாப்போசை" என்று தீர்மானிக்கிறார். நுஃமான் 'அளவான யாப்போசை என்ன என்பதை 'மஹாகவி'யின் பா நாடகங்கள் பற்றிய ஆய்வுரையில் தெளிவாக்குகிறார். "பேச்சு வழக்குச் சார்ந்த செய்யுள் நடை" என்பது அவர் தரும் குறிப்பு. இத்தகைய பேச்சு வழக்குச் சார்ந்த —பெரும்பான்மை மக்கள் பேசும் மொழிநடையில் இல்லாத காரணத்தினால்தான் பேராசிரியர் சுந்தரனார் அளித்த 'மனோன்மணீயம்' படிக்கப்படும் அளவிலேயே நின்றுபோய் விட்டது; மக்களிடம் சென்றடையவில்லை என்ற கருத்தும் இங்கே நினைப்பதற்குரியது.

"சிலப்பதிகாரமும், மனோன்மணீயமும், கலாவதியும் நாடகங்கள் என்று கூற நான் தயாராக இல்லை" என்று கோமல்சுவாமிநாதன் மறுப்பதற்கும் கூடக் காரணம் இவை மேற்கொண்டுள்ள மக்களை நெருங்கி வராத, அந்நியமான நடை என்றே கொள்ளலாம். எனவே மக்களுக்கான நாடகம், மேடையேற்றி நடிக்கப்படுவதற்கான நாடகம் என்று வரும்போது நாடகத்தின் 'ஊடகம்' எப்படி அமையவேண்டும் என்னும் விவாதம் மிக முக்கியம் பெற்று விடுகிறது.

5

எதிர்காலத் தமிழ்க் கவிதை' என்னும் என் நூலில் நானும் சில விவாதங்களை எழுப்பியிருக்கிறேன். இன்று தமிழில் கிளைத்துத் தழைத்திருக்கும் 'புதுக்கவிதைகள்' என்பவையும் 'வசன கவிதைகள்' என்பவையும் வேறு வேறானவை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன். 'புதுக் கவிதை' என்பது முழுவதுமாய் யாப்பமைதி—ஓசை அமைப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து வெட்டிக் கொண்டு, விடுபட்டு அமைவது அல்ல; சட்டையைக் கழற்றுவதுபோல் பாவனை செய்து, உதறி, மறுபடியும் அணிந்து கொள்ளும் காரியமே 'புதுக்கவிதை'யில் நிகழ்ந்துள்ளது.

புதுக்கவிதை என்று இனம் பிரித்து எடுத்துக் கொள்ளத்தக்க பல கவிதைகள் தமிழின் பாவகைகளுக்குள்ளேயும், இனங்களுக்குள்ளேயும் வெகு லாவகமாக அடங்கி விடும் விசித்திரங்கள் கண்டுகொள்ளக் கூடியவையே.

வசனகவிதை அப்படியல்ல,

கவித்துவம் பொருந்திய வசனமே வசனகவிதை; ஆங்கிலத்தில் 'Prose Poem' எனப்படுகிறது. 'நுட்பமான உணர்ச்சியும், சொல்லில் கவிதை வெளிச்சமும் இருப்பது போதும்; வசனத்தின் உருவத்தையும் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தையும் கொண்டு பிறப்பதே வசனகவிதை' என்று என். ஆர். தாசன் குறிப்பிட்டு வரையறை செய்வதை இங்கே நினைவு படுத்திக் கொள்ளலாம். உபநிடதங்களின் வசனகவிதைத் தன்மையும் நாடகப்பாணி உரையாடல் போக்கிலான நேர் முகத்தன்மையும் மகாகவிகளான தாகூரையும், பாரதியையும் மிக ஆழமாகப் பாதித்தன என்பது நினைப்பதற்குரியவை. தாகூரின் 'கீதாஞ்சலி'யில் அமைந்துள்ள நேர்முகத் தன்மையும், பாரதியின் வசனகவிதைகளில் அமைந்துள்ள நேர்முகத் தன்மையும் வசனகவிதை அமைப்பின் வெற்றிக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணங்கள் எனலாம். மேலை நாட்டு உதாரணங்களாக மில்ட்டனும், சேக்ஸ்பியரும் 'வால்ட்விட்மனும் வருகிறார்கள். சோவியத் நாட்டின் மாயகாவ்ஸ்கியும் இந்த வரிசையில் நினைக்கப்பட வேண்டியவர். இவர்கள் மேற் கொண்ட 'ஊடகம்' நாம் விவாதிக்கும் வசனகவிதை (Prose Poem) ஊடகமா அல்லது Blank Verse, Free verse என்பவையா என்று தீர்மானிப்பதில் சிக்கல்கள், தயக்கங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் இவர்கள் 'செய்யுள் கவிஞர்களாக இல்லை என்பதும், அதன் காரணத்தனாலேயே மக்களை நெருங்கி வந்தனர் என்பதும் கவனத்துக்கு உரிய விஷயங்கள் ஆகும். மாயகாவ்ஸ்கியின் கவிதையைப் 'புதிய பாணிக் கவிதை' என்று குறிப்பிடும் தொ. மு.சி ரகுநாதன், 'புதியபாணிக் கவிதை' நேர்முகமாக வாசகரோடு பேசும் தன்மை பெற்றுள்ளது. அதனாலேயே கேட்பவரின் இதயத்தில் நேரடியாகவே வந்து தைக்கும் வலிமையைப் பெற்று விடுகிறது என்று (லெனின் கவிதாஞ்சலி – முன்னுரை) சுட்டிக்காட்டுகிறார். மக்களுக்காகத்தான் இலக்கியம்–கவிதை என்றால், அந்த

இலக்கியத்தை—கவிதையை எளிமை செய்து பெரும்பான்மை மக்களின் அருகாமையில் கொண்டு வந்து நிறுத்த வேண்டும் என்ற முயற்சி வந்துள்ளது. அந்த முயற்சிதான் கவிதையையும் செய்யுளையும் பிரித்தறியும் முயற்சி; வசனத்தையும் கவிதையையும் ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சி; யாப்போசையைக் குறைத்து, பேச்சோசையைச் சேர்க்கும் முயற்சி.

6

“மஹாகவியும் தமிழ்க் கவிதையும்” என்னும் கட்டுரையில் சண்முகம் சிவலிங்கம் பாரதி பற்றித் தரும் ஒரு குறிப்பு முக்கியமானது. “பாரதியைப் பொறுத்த வரையில், பரந்துபட்ட மக்களின் சமூக அரசியல் விழிப் புணர்ச்சிக்கும், போராட்டத்திற்கும் தமிழ்ச் செய்யுளையும் கவிதையையும் அழைத்ததே அவருடைய தன்மைப்பாடு” (மஹாகவியின் கோடை ப. 60). என்பது சிவலிங்கம் தரும் குறிப்பு. இந்தத் ‘தன்மைப்பாடு’ பாவேந்தரிடமும் இருந்தது; பாவேந்தருக்குப் பிறகு இந்தத் ‘தன்மைப்பாடு’ தமிழ்க் கவிதை உலகில் தேய்ந்து இற்றுப் போகும் நிலைக்கு வந்திருப்பதுதான் கவலைக்குரிய செய்தியாகும். என்றாலும் என்னைப் போன்றோர் நம்பிக்கை இழந்துவிடவில்லை. 1972—ஜனவரிப் ‘தீபம்’ இதழில் கவிதைபற்றிய ஒரு விவாதத்தில் எனது நம்பிக்கையைப் பின்வருமாறு தெரிவித்திருந்தேன். “எதிர்காலத் தமிழ்க் கவிதையில் மனிதநேயம், சர்வதேசியம், சோசலிசம், நடப்பியல், ஆகியன பின்னிப் பிணைந்திருக்க வேண்டும்.” என்னுடையதும், என்போன்ற பலருடையதுமான எதிர்காலத் தமிழ்க் கவிதைபற்றிய நம்பிக்கைகள் பொய்யாகிவிடவில்லை என்பதற்கான ஒளிக்கீற்றுக்கள் தோன்றிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றுதான் கவிஞர் முருகுசுந்தரம் அளித்துள்ள ‘எரிநட்சத்திரம்’.

7

கா. ஸ்ரீ.ஸ்ரீ வழியே காண்டேகரைத் தரிசித்து மகிழ்ந்த தமிழ்வாசகர்களுக்கு ‘எரிநட்சத்திரம்’ என்ற பெயர் அவ்வளவு

சுலபமாய் மறந்து விடக்கூடிய பெயரில்லை. காண்டேகரின் 'எரிநட்சத்திரம்' நாவலில் எரிநட்சத்திரமாய் வருபவள் உல்கா! அந்த 'உல்கா' என்னும் எரிநட்சத்திரத்தின் பின்னணிவேறு; முருகுசுந்தரம் படைத்துள்ள 'வீணா' என்னும் எரிநட்சத்திரத்தின் பின்னணி வேறு. அப்பாவும், மகள் 'உல்கா'வும் பேசிக்கொள்ளும் உரையாடல் நினைப்பதற்குரியது:

"இந்த நட்சத்திரம் எங்கே போகிறது?"

"அது பூமிக்கு வருகிறது"

"அது தனியாகவா வருகிறது?
மீதி நட்சத்திரங்கள் ஏன் வருவதில்லை?"

"மீதி நட்சத்திரங்களுக்கு ஆகாயத்தில் மின்னிக் கொண்டே உட்கார்ந்திருப்பது பிடிக்கிறது."

"இதற்கு ஏன் அது பிடிக்கவில்லை?"

"சும்மா மின்னி என்ன செய்வது என்று இதற்குத் தோன்றுகிறது..."

நாவலின் மற்றுமோரிடம்:

"பூமியை விட்டுவிட்டு இந்த வானத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு இருப்பதில் பயன் என்ன? வாருங்கள் போவோம். இந்த ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களாக இருப்பதை விட, பூமியில் போய்க்கல்லாக இருப்பது எவ்வளவோ மேல்" என்றன.

ஒரு நட்சத்திரம் அறுந்தது. ஓர் உற்கை விழுந்தது.

மற்றொரு நட்சத்திரம் அறுந்தது.

மற்றோர் உற்கை விழுந்தது.

பரபரவென்று நட்சத்திரங்கள் கீழே வீழலாயின. பொடி சூர்ணமாகும் போதும் அவை சிரித்துக் கொண்டே இருந்தன.

நட்சத்திரங்கள் யாவும் விழுந்தன....

இந்தப் புரட்சியைச் செய்தது எது?

அந்த முதல் 'எரிநட்சத்திரம்!...

முருகுசுந்தரத்தின் வசன/புதுக் கவிதை நாடகத்தில் எரிநட்சத்திரமாக வருகிறாள் வீணா. தொடக்கத்தில் 'மஹாகவி'யின் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருந்த "புதிய களங்கள்—புதிய போர்கள்—புதிய வெற்றிகள்--" என்ற

கூளுரைக்கேற்ப, நம் காலத்தின் மிகக் கடுமையான பிரச்சினை ஒன்றின் மீது, நம் காலத்துக் கவிஞர் கவனத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறார். "அறிவு ஜீவிகள் தங்களைத் தத்துவார்த்த அடிப்படையில் புத்துருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், இது அவர்களது கடமை என்றும், அறிவு ஜீவிகள் நடை முறைப் போராட்டங்களில் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளுவதன் மூலம் இந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற முடியும்". (மனித சமூக சாரம், ப.198) என்றும் மாவோ அறைகூவினார்! அந்த அறைகூவல் தமிழ்க் கவிஞர் வழியே ஒரு கவிதை நாடக உருவில் எதிர் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

'சர்வதேசியம்'—'தேசியம்' இவை இன்னும் தெளிவுபடாத கூறுகளா? சர்வதேசியம் தேசியத்தை அடக்கி விடுகிறதா? 'தேசியம்' என்பது சர்வதேசிய உணர்வுக்கு எதிரானதா; கடந்த காலங்களின் விவாதங்களும், போராட்டங்களும் மேலும் மேலும் குழப்பங்களுக்கிடையிலேயே முடிந்துள்ளன. இதனிடையில் எத்தனை எத்தனை மானிடப் பலிகள்' எத்தனை எத்தனைக் குருதிப் பெருக்கம்! 'சர்வதேசியம் என்னும் பெயரால் தேசியம் ஊனப்படுவதையோ தேசியம் என்னும் பெயரால் சர்வதேசியம் சிதைவுபடுவதையோ மானுடநேயப் படைப்பாளி ஒரு போதும் ஏற்கமாட்டான். சர்வதேசியமும்—தேசியமும் இணைந்து, 'பாரடா உன் மானிடப்பரப்பை என்று ஒன்றுபட்டுப் பார்க்கும் காலம் கனிந்து வராதா என்று ஏங்கிக் கிடக்கும் படைப்பாளி குருதிப்புனல் கொப்பளித்து ஓடுவதை—அதுவும் பெரும்பான்மை மக்களின் குருதியாய் அது இருந்து விடுவதை ஒரு போதும் ஏற்கமாட்டான். ஒரு மக்களாட்சி தேசத்தின் பெரும்பான்மை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தலைவர் கொல்லப்படுவது எந்த அளவுக்குக் கொடூரமானதோ, அந்த அளவுக்கு மேல் கொடுமரனது—மன்னிக்க முடியாதது, அப்பாவிமக்களைக் கொன்று குவிப்பது. இந்தக் குருதிப் புனலில் கவிஞன் மக்களின் பக்கம் தான் நிற்கவேண்டும்! அப்படி நின்றுதான் இந்த நாடகத்தை ஆரம்பிக்கின்றார் கவிஞர். எந்த நியாயமான முகாந்திரமும் இல்லை பஞ்சாபி இளம்பெண் அம்ரிதா துன்பப்படுவதற்கு!

அடுத்தது. ஈழப் பிரச்சனை. இதுதான் நாடகத்தின் முக்கியமான மையக்கரு. அதனோடு தொடர்புடைய பாத்திரமாக இடம் பெறுகிறாள் 'வீணா'. தாய்நாட்டு விடுதலைக்காகத் தனது

வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கும் துணிச்சல் மிக்க பாத்திரம்! எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் மிகுந்த களம் அல்ல அவள் நிற்கும் இடம்! அடுத்து என்ன, எப்படி நடக்கப் போகிறது என்று, தானே தீர்மானித்துக் கொண்டு தானாகவே எரிந்து விழுகின்ற எரிநட்சத்திரப் பாத்திரம் வீணா! 'ஊரை ஆளும் முறைமை உலகில் ஓர் புறத்தும் இல்லை' என்று சலிப்படைந்துபோனவள். வீணா–

"நீதி நூல்–
நம்மைக் கோழைப்படுத்தும்
மெதுவான நஞ்சு!
அறத்தைப் பேசிப் பேசியே
கெட்டுப் போனவர்கள் தமிழர்கள்".

என்று பேசிக்கொண்டு வீணா அறிமுகம் ஆகிறாள். இனியும் அவள் எந்த நீதியையும் அறத்தையும் நம்புவதற்குத் தயாராக இல்லை என்பதற்கான தன்விளக்க உரை அது! அவள் மட்டுமா? அவளது இனம், குடும்பங்கள், குழந்தைகள் அனைவரும் இனி எந்த நீதியை, எந்த அறத்தை நம்புவது? நீதி இருக்கலாம், அறத்தின் ஆறுகள் இருக்கலாம். அவைகளை நம்புவதற்கு யார்தான் இனி மிஞ்சப் போகிறார்கள் என்ற படுபயங்கரமான சூழ்நிலையில் வீணா, இலங்கையில் இருந்து தமிழகம் வருகிறாள்! பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு! "எரிநட்சரத்திரமாய் எரியப் போகிறேன். சிலரை எரிக்கப் போகிறேன்" என்று திட்டமிட்டுத்தான் வீணா வருகிறாள்! எரிநட்சத்திரமாய் எரிந்து விழப்போகிற அவளுக்குக் காதலாவது கனிவாவது! அவையெல்லாம் அவளால் புன்சிரிப்போடு புறந்தள்ளப்பட்டு விட்டன!

"சாவு கூட
அழகானதாகவும
ஆராதனைக்கு உரியதாகவும்
கம்பீரமானதாகவும்
எனக்குப் படுகிறது"

என்று வீணா தன்னை–தன் நோக்கத்தைச் சொல்கிறாள்!

'சென்னையில் நடைபெறும் கிழக்காசிய நாடுகளின் கலாச்சார விழாவில் பங்கு கொள்ள வந்த இலங்கை அமைச்சர் திலகரத்னே நேற்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஒரு வெடிகுண்டு

விபத்தில் இறந்தார்...' என்று வானொலி செய்தியை ஒலிபரப்புகிறது- ஆம்!

வீணா—
ஈழப் போராளிக் குழுவின்
தற்கொலைப்
படையைச் சேர்ந்தவள்!
பல்கலைக் கழக வாழ்க்கை
அவளுக்கொரு போர்வை
வெடிகுண்டை
மடியில் கட்டி வந்து
வெடிக்கச் செய்தவளே
அவள்தான்!"

என்று நெடுமுடி என்னும் சி.பி.ஐ அதிகாரி அறிவிக்கிறான்,!

நாடகத்தின் பெயர், காட்சிகள், பாத்திரங்களின் செயல் பாடுகள், வீணா எழுதிய 'விட்டில் பூச்சி' குறியீட்டுக் கவிதை, இந்திய—இலங்கைப் பிரச்சனைகள், அதனால் இந்தியத் தமிழ் மண்ணில் நிகழ்ந்த குண்டு வெடிப்பு நிகழ்ச்சிகள். இப்படி நம் கருத்தில் ஒவ்வொன்றாய்ப் படமாக விரிகின்ற போது நாடகத்தின் முடிப்பு எப்படி இருக்கப் போகிறது என்று ஊகித்து விடமுடிகிறது..

வீணாவின் எரிநட்சத்திர முடிவைப் படித்தவுடன் சிலருக்கு அதிர்ச்சி ஏற்படலாம்; சிலருக்கு ஏற்கெனவே தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியின் மறுபதிப்புப் போன்றது தானே என்ற அலட்சியும் இருக்கலாம்...

சமகாலத்து அரசியல்—சமுதாய—வரலாற்று நிகழ்ச்சியை மிக எளிய தமிழில்—படிக்கவும் நடிக்கவுமான தமிழில்—கவிஞர் ஆக்கித் தந்த பிறகு, வாசகர்கள் சில விவாதங்களை எழுப்பிக் கொள்ளவேண்டும்—விவாதிக்கவேண்டும்.

8

மரபுத்தமிழை முறையாகப் பயின்றவரும், பாவேந்தரின் தலைமாணாக்கர்களுள் ஒருவருமான முருகுசுந்தரம் இப்படிப் புதியபாணிக் கவிதை நூல் படைக்கலாமா என்று

விவாதிக்கலாம், இது என்ன கவிதையா? செய்யுளா? வசனமா? உரைநடையா? அல்லது எல்லாம் சேர்ந்ததோர் கதம்பமா, என்று விவாதிக்கலாம். பழந்தமிழருக்கு இருந்ததாகக் கவிஞர் சொல்லும் ஈழநாட்டின் மீதான உரிமை இன்று சாத்தியமா, வரலாற்றின் சக்கரங்கள் பின்நோக்கிச் சுற்றப்படுதல் சாத்தியமா என்று விவாதிக்கலாம். தேசிய இனங்கள் ஆங்காங்கே தன்னாட்சி என்று தனித்தனியே பிரிவதென்றால், குருதிசிந்தி சவால்களை எதிர்கொண்டு கட்டிக் காத்து வந்துள்ள சோசலிஸ நாடுகளிலும் கூட இவ்வாறு தேசிய இனங்கள் என்ற பெயரில் பிரியத்தான் வேண்டுமா என்று விவாதிக்கலாம். இந்தியாவின் பஞ்சாபியர் பிரச்சனையை வைத்துத் தொடங்கும் நாடகம் அது பற்றி எந்தக் கருத்தையும் குறிப்பிடவில்லையே என்று விவாதிக்கலாம். ஈழத்துப் போராளிகள் இன்னும் ஓரணியில் திரண்டு எழவில்லையே, அது பற்றி நாடக ஆசிரியர் என்ன சொல்லுகின்றார் என்று விவாதிக்கலாம்.

9

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களை, அல்லது அவற்றுக்கு மேலேயும் பல கருத்துக்களை வாசகர்கள் கூடி விவாதிக்க இயலுகிறதோ இல்லையோ, மிக முக்கியமான இன்னொரு கருத்தைக் கட்டாயமாக விவாதிக்க வேண்டும்.

> "நமது எதிரிகள் யார்? நமது நண்பர்கள் யார்? புரட்சியில் இந்தப் பிரச்சினை முதல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்று. சீனாவின் கடந்தகாலப் புரட்சிகள் எல்லாம் சாதித்தவை மிகக் குறைவாக இருப்பதன் அடிப்படைக் காரணம், அவை உண்மையான பகைவர்களைத் தாக்குவதற்கு உண்மையான நண்பர்களை ஐக்கியப்படுத்தத் தவறியதேயாகும்."

(மக்கள் சீனம்: காட்சியும் கருத்தும், ப. 13)

என்றார் மாவோ. புலிகளின் போராட்டக் களங்களோடு மாவோவின் கருத்தைப் பொருத்திப் பார்க்கவேண்டும். புலிகளின் பல பின்னடைவுகளுக்கு ஒரு பாதி காரணம்

அவர்கள் நண்பர்களை ஐக்கியப்படுத்தத் தவறியது; மறுபாதி காரணம் உண்மையான எதிரியார் என்று தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளாதது.

இந்த ஐக்கியப்படுத்தலும், தெளிவு படுத்தலும் இருந்திருக்குமானால் இங்கே தமிழ்க்குருதியையும் இந்தியக் குருதியையும் சிந்த வைத்திருக்கமாட்டார்கள்.

நல்லவேளை! முருகுசுந்தரம் படைத்த 'வீணா' எதிரியார் என்று தெளிவாகவே உணர்ந்திருக்கிறாள்.

எரிப்பதற்கான இடம் இந்தியாவாக—தமிழ்நாடாக இருந்துவிட்டது. 'வீணா'வைப் பொறுத்தமட்டில் இது தவிர்க்க முடியாததே!

ஆனால்,"யாரை?" என்பதில் 'வீணா' தெளிவாகவே இருந்திருக்கிறாள். இந்த 'எரிநட்சத்திரம்' பற்றி எல்லோரும் விவாதிக்க வேண்டும், சற்று உரக்கவே விவாதிக்க வேண்டும், எதற்காக?

—இனிமேலாவது பின்னடைவுகள் ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டுமல்லவா அந்தப் போராட்டத்திற்கு, அதற்காக.

சிவகங்கை

31–8–93 மீரா

நாடகக்கதை

1984 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் பாரதப்பிரதமர் இந்திராகாந்தி குண்டுக்கு இரையான நேரம். தலை நகர் தில்லி யெங்கும் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, தீவைப்புச் சம்பவங்கள்.

ஒரு நாள் இரவு, வேட்டை நாய்களால் துரத்தப்பட்ட புள்ளிமானாக ஓடி வந்த அம்ரிதாகௌர் என்ற பஞ்சாபிப் பெண் நெடுமுடி என்ற காவல்துறை அதிகாரியின் இருப்பிடத்தில் தஞ்சம் புகுகிறாள். நெடுமுடி குண்டர்களிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றிச் சில நாட்கள் தன் அறையிலேயே தங்க வைத்திருந்து அவள் உறவினர்கள் வாழும் ஜலந்தருக்கு அனுப்பி வைக்கிறான். சில ஆண்டு கழித்து இருவரும் பெங்களூரில் சந்திக்கின்றனர்.

நம்பி, நெடுமுடியின் தம்பி, தமிழகப் பல்கலைக் கழகமொன்றில் மருத்துவக்கல்வி பயிலும் மாணவன், காந்தியவாதி, வீணா அதே பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாறு பயிலும் மாணவி; ஈழத் தமிழ்ப்பெண். சொற்கோ சட்டக்கல்வி பயிலும் பல்கலைக் கழக அரசியல்வாதி,தோகை உடற்கல்வி ஆசிரியர் பயிற்சி பெறும் மா ணவி. இந்தக் கொள்கை மாறுபட்ட கோள்கள் சுற்றிவரும் சூரிய மண்டலம் தமிழ்ப்பேராசிரியர் மேகலை. இவர் ஒரு முதிர் கன்னி. அவருடைய இல்லம் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் அடிக்கடி கூடிக் கருத்துப் போர் செய்யும் கலைக்கூடம்.

வேண்டுமென்றே சொற்கோ மாணவர் போராட்டத்தைக் கிளப்பி விட, நம்பி கல்லெறிபட்டு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறான். இலட்சிய வெறி கொண்ட வீணாவின் உள்ளமும் நம்பியின் உள்ளமும் காதலால் நெருங்குகின்றன காதலா, இலட்சியமா என்ற உளப் போராட்டத்தில் வீணா கொள்கைக்காகக் காதலைப் பலியிடுவதோடு தன்னையும் பலியிட்டுக் கொள்கிறாள். நெடுமுடி அம்ரிதாவின் காதல் திருமணத்தில் முடிகிறது.

நாடக உறுப்பினர்கள்

அம்ரிதா கௌர் – பஞ்சாபிப் பெண்

வீணா – ஈழத்தமிழ்ப்பெண்

தோகை, வஞ்சி – வீணாவின் தோழியர்

மேகலை – தமிழ்ப்பேராசிரியர்

நெடுமுடி – ஐ.பி.எஸ். அதிகாரி

நம்பி – மருத்துவக் கல்லூரி மாணவன்
நெடுமுடியின் தம்பி–காந்தியவாதி

சொற்கோ – சட்டக்கல்லூரி மாணவன்–
பல்கலைக் கழக அரசியல்வாதி

இந்திரஜித், வாணன்,
கோபி – பல்கலைக் கழக மாணவர்கள்

சலீம் – நெடுமுடியின் பணியாள்

மற்றும்
துணைவேந்தர்
பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சிலர்.

காட்சி 1

இடம் : தலை நகர் –தில்லி

காலம் : இரவு10–மணி

உறுப்பினர் : நெடுமுடி, அம்ரிதா, குண்டர்கள்.

1984–ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள். பாரதப் பிரதமர் உடலில் பாய்ந்த குண்டுகளின் வெடிச்சத்தம், அன்று இரவில் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது. வன்முறையாளரின் முரட்டுக்கரத்தில் தில்லயின் குரல்வளை சிக்கிக்கொண்டது. நெடுமுடி கைகளைப் பின்னால் கட்டியபடி கூடத்தில் அமைதியின்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். திடீரென்று ஒரு பெண்ணின் முகம் பல கணியில் தெரிகிறது.

நெடுமுடி:

யாரது அங்கே ?

பெண்:

அபலை!
வேட்டை நாய்களால்
துரத்தப்படும் மான்!
திறவுங்கள் கதவை!

(ஓடிக் கதவைத் திறக்கிறான் நெடுமுடி: அவள் முயலாக உள்ளே பாய்கிறாள்.)

கதவைத் தாழிடுங்கள்!
கொலைவெறி பிடித்த
குண்டர் கூட்டம்!
கிடைத்தால் என்னைக்
கிழிந்து விடுவார்கள்!

நெடுமுடி:

கழிப்பறையில் நுழைந்து
கதவை மூடிக்கொள்! ஓடு!

(வெளியில் வெடிக்குரல்கள்! கதவை இடிக்கின்றனர்)

குண்டர்கள்:

திறந்துவிடு கதவை!
இல்லையேல் வீட்டைத்
தீக்கிரையாக்குவோம்.

(நொடிக்குள் காவல் அதிகாரியின் சீருடை அணிந்து கதவைத் திறக்கிறான் நெடுமுடி)

நெடுமுடி:

யாரது வெளியே ?

என்ன கூட்டம் ?

(குண்டர்கள் திகைப்பு)

குண்டர்கள்:

கள்வன் ஒருவன்
இப்பக்கமாக...

நெடுமுடி:

காவல் அதிகாரியின் வீட்டிலே
கள்வனை நீங்கள்
தேடுகின்றீர்கள்!

குண்டர்கள்:

மன்னிக்க வேண்டும், ஐயா!
வருகிறோம்.

(குண்டர்கள் கலைந்து செல்கின்றனர். செய்வதறியாது திகைத்த நெடுமுடி சற்று நேரம் அமைதியாகச் சிந்திக்கிறான். பின்னர் கதவை மெதுவாகத் தட்டி...)

நெடுமுடி:

குண்டர்கள் சென்றனர்.
கோதையே வெளியில் வா!

(வளையிலிருந்து எட்டிப்பார்க்கும் எலிக்குஞ்சுபோல அவள் கதவைத் திறந்து எட்டிப்பார்க்கிறாள். நடுக்கம் அவளை இன்னும் விடவில்லை)

அச்சம் வேண்டாம்;
அமைதிகொள்; உட்கார்.

(அடுப்பின் மீதிருந்த தேநீரை ஊற்றிக் கொடுக்கிறான்; அவனை மருண்டு பார்த்த வண்ணம் அவள் தேநீர் அருந்துகிறாள்)

நீருக்குத் தப்பி,
நெருப்பில்
குதித்து விட்டோமோ என்று
அச்சப்படுகிறாய்!
அல்லவா பெண்ணே!

(அச்சத்தால், அவள் பிடித்திருந்த தேநீர்க் கோப்பை நடுங்குகிறது.)

பெண்:

இல்லை.... நீங்கள்..

நெடுமுடி:

நெடு முடி. முழுப்பெயர்
நெடு முடிக் காலிங்கராயன்!
காவல் துறையில்
பணிபுரிகின்றேன்.

பெண்:

உங்கள்..

நெடுமுடி:

ஊரா ?
இந்திய அரசின்
அடிமரம்! ஆணிவேர்!
செந்தமிழ் மாநிலம்.
அழகின் மேய்ச்சல்தரை!

பெண்:

நான்..
அம்ரிதா முழுப்பெயர்
அம்ரிதா கௌர். –

நெடுமுடி:

ஓகோ..

(உதட்டில் மெல்லிய புன்னகை)

பெண்:

என் தாயும் தந்தையும்
குண்டுக்கு இரையாகி விட்டனர்.
தமையன்..
என் கண்ணெதிரில்
உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டான்.

நெடுமுடி:

நீ எவ்வாறு தப்பினாய் ?

பெண்:

கிரந்த சாகியின் அருள்..
அரும்பிலேயே நான்
கருக விரும்பவில்லை.
முன்னுரையிலேயே
என் மூச்சுக் காப்பியத்தை
முடித்துக் கொள்ள
விரும்பவில்லை.
நான் வாழ வேண்டும்!
நான் வாழ வேண்டும்!

(குலுங்கி அழுகிறாள்)

நெடுமுடி:

நீ வாழத்தான் போகிறாய்
நிச்சயமாக நீ..
வாழத்தான் போகிறாய்!

பெண்:

எப்படி ?
நெருப்பு வட்டத்தின்
நடுவில் சிக்கிய
மெழுகுப் பாவை நான்.

இந்த நாட்டின்
பாதைகள் எல்லாம்
திறந்த திமிங்கிலத்தின் வாய்கள்!
என் தலைக்கு மேல்
தொங்கிய கூர்வாள் அறுந்து
வேகமாக விழுந்து கொண்டிருக்கிறது.
நாளைய விடியலைப்போல்
என் சாவு
நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒன்று.

நெடுமுடி:

நீ—
அதிர்ச்சிக்கு
ஆட்பட்டிருக்கிறாய்!
தொலைக் காட்சிப் பெட்டியில்
'தடங்கலுக்கு வருந்துகிறோம்'
என்ற அறிவிப்புக்கு முன்
திரையில் தெரியும்
தாறுமாறான காட்சிகளைப்போல்
உன் உள்ளம்
தெளிவற்றிருக்கிறது.
நீ கொஞ்ச நேரமாவது
தூங்க முயற்சி செய்!

பெண்:

ஒரு மெல்லிழையில் தொங்கி
ஊசலாடும்
சிலந்திப் பூச்சியைப்போல்
எனக்கு—
உலகில் எஞ்சியிருக்கும்
ஒரே உறவு என் மாமா!
ஜலந்தரில் இருக்கிறார்.
அவரும்—
உயிரோடிருக்கிறாரா.. என்பது
எனக்கு ஐயமாக இருக்கிறது.

நெடுமுடி:

இரவு—
நீண்ட நேரம்
ஆகிவிட்டது.
உடல் வெளிச்சம்
மின்மினிப் பூச்சிகளை
எதிரிக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதுபோல்
இந்த விளக்கும்
நம்மைக்—
குண்டர்களிடம்
காட்டிக் கொடுத்துவிடலாம்.
அது என் படுக்கையறை
நீ உள்ளே சென்று
தாழிட்டுப் படுத்துக்கொள்.
நான்—
விடியும் வரை
விழிகளை மூடாமல்
காவலிருக்க வேண்டும்.

(அம்ரிதா அறைக்குள் சென்று தாழிட்டுக் கொள்கிறாள்.)

—திரை—

காட்சி 2

இடம் : தில்லி: நெடுமுடி இல்லம்
நேரம் : காலை
உறுப்பினர் : நெடுமுடி, அம்ரிதா, சலீம்

காலை ஏழுமணியாகியும் மெல்லிய வெள்ளை மஸ்லின் துணிபோல் எங்கும் பனிமூட்டம், கூடத்தில் கிடந்த சோபாவில், நெடுமுடி தன்கால்கள் கீழே தொங்கப்படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். திடீரென்று அழைப்பு மணியின் ஓசை. மெல்லச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்து கதவைத் திறக்கிறான் நெடுமுடி.

சலீம்:

சலாம் சாப்!

நெடுமுடி:

சலாம்.

சலீம்:

என்ன சாப்!
இவ்வளவு நேரம் தூக்கம்?
விடியற் காலையில்
எழுந்து விடுவீர்களே!

நெடுமுடி:

குண்டர்கள் கலவரம்!
நடுவில் ஓயாமல்
குண்டு வெடிப்பு!
கூக்குரல்!
அழுகை!
தூக்கம் வருமா?

சலீம்:

ஆமாம் சாப்!
தெருவெங்கும் கருகிய
சீக்கியர் பிணங்கள்.

கவிழ்ந்த ஓடங்களாகக்
கால்வாயெங்கும்
கற்பழிக்கப்பட்ட
பெண்களின் பிணங்கள்.

யா.. அல்லா!
கசக்கி எறிந்த மாலைகளாகக்
குரல்வளை நெறிக்கப்பட்ட
குழந்தைகளின் பிணங்கள்!

உயிர் பிழைத்த ஒரு சிலரும்
குருத் வாராக்களில்
தஞ்சம் புகுந் திருக்கின்றனர்.

நெடுமுடி:

சலீம்!
மெதுவாகப் பேசு,
கலவரக் காலங்களில்
காற்றும் நமக் கெதிரி.
அடுப்பு மூட்டு.
தேநீர் போட வேண்டும்.

சலீம்:

இந்த நாட்டில்
இந்து இருக்கிறான்; முஸல்மான் இருக்கிறான்,
பௌத்தன் இருக்கிறான்: பார்சி இருக்கிறான்
ஆனால்—
மனிதன் இல்லை சாப்!
மனிதன் இல்லை.

(தேம்பி அழுகிறான்)

நெடுமுடி:

சலீம்!
நீ மிகவும்
உணர்ச்சி வசப்படுகிறாய்!
அழாதே!
வெளியில் சென்று
வெண்ணெயும் ரொட்டியும்

சமையலுக்குக் கொஞ்சம்
காய் கறியும் வாங்கிவா.

(பையை எடுத்துக் கொண்டு சலீம் கிளம்புகிறான்)

சலீம்!
இன்னுமோர் சேதி.

சலீம்:

என்ன சாப் ?

நெடுமுடி: (மெதுவாக)

ஒரு பர்தா வேண்டும்.

சலீம்:

என்ன ? பர்தாவா ?

நெடுமுடி:

உஷ். சொன்னதைச் செய்,
யாருக்கும் இது
தெரியக் கூடாது.

சலீம்:

சரி சாப்,

(சலீம் வெளியில் சென்றதும் அம்ரிதா மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்க்கிறாள். அழுகையால் அவள் கண்கள் சிவந்திருக்கின்றன)

—திரை—

காட்சி 3

இடம் : தில்லி – நெடுமுடி இல்லம்.
நேரம் : இளங்காலை
உறுப்பினர் : நெடுமுடி, அம்ரிதா, சலீம்

அம்ரிதா சோகமே உருவாக நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறாள். நெடுமுடி அவள் எதிரில் அமர்ந்து இதமானசொற்களால் அவள் இதயப் புண்ணை ஆற்ற முற்படுகிறாள்.

நெடுமுடி:

இரண்டு நாட்களாக
இமைகளை நீ
மூடியதாகத் தெரியவில்லை.

அம்ரிதா:

கண்ணீர் வெள்ளம்
கரையை உடைக்கும் போது
இமைக் கதவம்
திறந்து தானே இருக்கும்!

நெடுமுடி:

கரைபுரண்டு ஓடும் வெள்ளத்தை
எதிர்த்து நீந்திக்
கரையேறுவது தான் வெற்றி.
வாழ்க்கை வசந்த மென்றால்
அதை–
மலர் தூவி வரவேற்க வேண்டும்.
வாழ்க்கை போராட்டமென்றால்
அதை– வாளோடுதான்
எதிர் கொள்ள வேண்டும்,
அழுகை–
வாழ்க்கைப் படகில்
ஏற்படும் கசிவு
அதை அடைக்காவிட்டால்
படகே மூழ்கி விடலாம்.

அம்ரிதா:

கொந்தளிக்கும் கடலில்
என் சிறிய படகு
எவ்வளவு தூரம்
தாக்குப் பிடிக்கும்
என்பது தெரிய வில்லை

நெடுமுடி:

முயன்று போராடிப்பார்
அடுத்து—
நீ செய்ய விரும்புவது என்ன ?

அம்ரிதா:

திசையே தெரியாத போது
என் ஒட்டைப் படகை
எந்தக் கரை நோக்கிச்
செலுத்த முடியும் ?

நெடுமுடி:

உள்ளம் சோர்ந்து விடாதே,
உறவினரைத் தேடிப் போ,
புது வாழ்வு கிடைக்கும்,
மேகம்—
அதிக நேரம்
நிலவை மறைத்துவைக்க
முடியாது.
இனியும் உன்னை
மறைத்துப் பாதுகாப்பது கடினம்,
நகருக்குள்—
பதற்றம் ஓரளவு தணிந்திருக்கிறது.
இனி நீ—
ஜலந்தர் புறப்படலாம்.
சலீம்! சலீம்!

(சலீம் உள்ளே ஓடி வருகிறான். அவன் கையில் பயணச் சீட்டும் பர்தாவும் இருக்கின்றன

அம்ரிதா!
இந்தப் பர்தாவை அணிந்து கொள்!
சலீம்!
தொப்பியைச் சரி செய்து கொள்,
உடன் சென்று
அம்ரிதாவை
ஜலந்தர் வண்டியில்
பெண்கள் பெட்டியில்
ஏற்றி விட்டு வா,

சலீம்:

சாப்! நானா?

நெடுமுடி:

ஆமாம்! நீ தான்!
குயிலின் முட்டைக்குக்
காக்கையின் கூடு தான்
சரியான பாது காப்பு
இந்தப் பணிக்கு
நீ தான்–
என்னை விடத்
தகுதியானவன்.

(அம்ரிதா கண்கள்! பனிக்க நன்றியுணர்வோடு நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள், அவளால் பேச முடியவில்லை. அவள் நா அண்ணத்தில் ஒட்டிக்கொள்கிறது. தொண்டை கம்முகிறது. பர்தாவை அணிந்து கொண்டு சலீமோடு வெளியேறுகிறாள்.)

–திரை–

காட்சி 4

இடம் : பல்கலைக் கழகவளாகம்:
ஆசிரியர் விடுதி

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : பேராசிரியர் மேகலை, நம்பி,
சொற்கோ, வீணா, தோகை,
பணிப்பெண்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் மேகலை நாற்பது வயதைத் தாண்டிய பேரிளம் பெண். பெண்ணியம்பேசும் கொள்கையர் (Feminist): எல்லோருக்கும் உதவும் இயல்பினர். இவரது இல்லம் மாணவர் மொய்க்கும் ஒரு தேன் கூடு. பல கலைகளும், கொள்கைகளும் சந்திக்கும் ஆய்வரங்கம். மருத்துவ மாணவனாகிய நம்பி, மேகலையின் நாடித் துடிப்பைச் சோதித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நம்பி:

நேற்று உண்டது
நினைவிருக்கிறதா ?
ஒவ்வாமையால் தான்
உங்களுக்கு–
உடம்பெல்லாம் தடிப்பு,
நாக்கை நீட்டுங்கள்,

(மேகலை நாக்கை நீட்ட நம்பி உற்றுப் பார்க்கிறான்.)

மேகலை:

கத்தரிக்காயும்
கருணைக்கிழங்கும்
எனக்கு–
ஒத்துவராத உணவுப் பொருள்கள்.
நேற்று–
விமலையின் வீட்டில் விருந்து.

கத்தரிப் பிஞ்சை
நாலாய்ப் பிளந்து
எண்ணெயில் துவட்டி

எடுத்து வைத்திருந்தாள்.
அவளுக்காக உண்டேன்.
மறுத்தால்—
தவறாக நினைப்பாள்
என்பது கருதி.

நம்பி:

நஞ்சும் உண்பர்
நனி நாகரிகர்
தோழிக்காகக்
கத்தரிக் காய் உண்பது
கடுகளவும் தப்பில்லை.
அவில்' சாப்பிடுங்கள்.

மேகலை:

அவலா ?

நம்பி:

இல்லை,
அவில் என்னும் மாத்திரை.

சொற்கோ:

மாத்திரை விலையை
நினைத்தால்
ஆத்திரம் வருகிறது.
எல்லாமே
ஏவுகணை விலை ஏற்றம்
மருந்துக் கடைக் காரர்களுக்கு
எதிராக—
ஒரு பேரணி நடத்த வேண்டும்.

நம்பி:

பேரணி நடத்தினால்
மருந்து விலை
சரிந்து விடுமா ?

சொற்கோ:

‘கடமையைச் செய்!
முடிவைப் பற்றிக்
கவலைப் படாதே!’— என்று
கீதை சொல்லுகிறது.

நம்பி:

கீதையும் குறளும்
உன்னிடம் சிக்கிக் கொண்டு
தூக்கில் தொங்காத
குறைதான்.

வீணா:

நீதி நூல்—
நம்மைக் கோழைப்படுத்தும்
மெதுவான நஞ்சு!
அறத்தைப் பேசிப்பேசியே
கெட்டுப் போனவர்கள் தமிழர்கள்!

மேகலை:

மருந்துக் கடைக்காரர்
எல்லாருமே ஆண்கள்,
இது ஆண் ஆதிக்க உலகம்,
மருந்துவிலை எப்படி இறங்கும் ?

நம்பி:

இது பொருத்தாக்கூற்று,
பெண்கள்—
மருந்து வ்ணிகர்களாக இருந்தால்
மருந்து விலை குறைந்து விடுமா ?

மேகலை:

நிச்சயமாக!
பெண்கள்—
இயல்பாகவே
இரக்க குணம் கொண்டவர்கள்.
பதுக்கி வைக்கவும்

கள்ளவாணிபம் செய்யவும்
பெண்களுக்குத் தெரியாது.

வினா:

கள்ள வாணிபம்
செய்பவர்களை
நேரு—
'தூக்கில் போடுவேன்' என்றார்.
அதைச்—
செயல் படுத்தவேண்டும்,

நம்பி:

அப்படி யென்றால்
ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களுள்
முக்கால் வாசிப் பேர்
தூக்கு மேடை
ஏற வேண்டியிருக்கும்.

மேகலை:

என்ன தோகை!
சோகமே உருவாய்?

மேகலை:

விம்பில்டன்
டென்னிஸ் போட்டியில்
போரிஸ் பெக்கர்
தோற்றுப் போய் விட்டார்

மேகலை:

அதற்காக...

தோகை:

அத்தோல்வியை என்னால்
தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.
நான் அவர் விசிறி,
குப்பை வண்டி கவிழலாம்:
குன்றம் கவிழலாமா?

மேகலை:

போரிஸ் பெக்கர்
தோற்றால் என்ன ?
ஸ்டெஃபி கிராஃப்தான்
வென்று விட்டாளே!
பெண்கள்—
பெருமிதப் பட வேண்டிய செய்தி.

சொற்கோ:

தோகை!
நீ ஒரு முட்டாள்!
பத்துப் பெண்களைத்
திரட்டிக் கொண்டு
பயிற்சிக் கல்லூரி எதிரில்
ஒரு நாள்—
அடையாள உண்ணாவிரதம்
இருந்திருக்கலாம்.
நீ தலைவி ஆகியிருப்பாய்

தோகை:

என்ன கொடுமை!
தன் தலைவரை
விடுவிக்கச் சொல்லித்
தேனரசன் என்பவர்
தீக்குளித்துச் செத்தார்
பத்திரிகைச் செய்தி

(தோகை பத்திரிகையை நம்பியிடம் காட்டுகிறாள்)

நம்பி:

பொய்!
அப்பட்டமான பொய்.
அவன் இறக்கும் போது
மருத்துவ மனையில்
நான் தான்
வாக்கு மூலம் வாங்கினேன்.
அவன் செத்தது

வயிற்று வலி தாளாமல்,
பத்திரிகைச் செய்தி
அவன் இறப்பின் மீது
குத்தப்படும்
அரசியல் முத்திரை.

மேகலை:

நோயாளியான
ஓர் ஆண்மகனுடைய
சாவுக்கு—
இத்தனை விளம்பரமா?
வர தட்சணைக் கொடுமையால்
எத்தனை ஆயிரம் பெண்கள்
நாட்டில்—
தீக்குளிக் கிறார்கள்,
அரசியல் வாதிகள் கண்களில்
அவர்கள் ஏன் படுவதில்லை

தோகை:

சே! சே!
உயிரின் மதிப்பு
இவ்வளவு அற்பமாகவா
போய் விட்டது!

நம்பி:

தற்கொலை
ஒரு கோழைத்தனம்,

வீணா:

நான் அவ்வாறு
கருதவில்லை!
தற்கொலை—
தியாகத்தின் அடிப்படையில்
தோன்றும் வீரம்.

நம்பி:

வீணா!

நீயா இப்படிப்
பேசுகிறாய்?

வீணா:

ஓர் உயர்ந்த
குறிக் கோளுக்காகத்
தற்கொலை செய்து கொள்வது தப்பில்லை
தன் இனத்தையே அழிக்கும்
பெரிய மீனைக் கொல்ல
தூண்டிற் புழுவாக மாறுவதில்
ஒரு வகைப்
பேரின்பம் இருக்கிறது.

மேகலை:

பெண்கள் போராட்டத்துக்கு
உன்னைப்போல் வீராங்கனை
ஒரு நூறுபேர் கிடைத்தால் போதும்
பெண்மை வெல்லும்,

நம்பி:

உயிர்களை—
இவ்வளவு மலிவாக நினைக்க
மருத்துவனாகிய
என்னால் முடியாது.
என் தராசில்
சாக்கடைத் தொழிலாளியின் உயிரும்
ஜனாதிபதியின் உயிரும்
ஒரே நிறை தான்

(பணிப் பெண் எல்லாருக்கும் தேநீர் கொடுக்கிறாள். தேநீர் சாப்பிட்டதும் எல்லாரும் பிரிந்து செல்கின்றனர்)

—திரை—

காட்சி 5

இடம் : நூலகத்துக்கு எதிரில் உள்ள புல்வெளி
நேரம் : மாலை
உறுப்பினர் : சொற்கோ, இந்திரஜித், வீணா, தோகை

சொற்கோ, இந்திரஜித், வீணா, தோகை நால்வரும் புல் வெளியில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். எதிரில் உள்ள கைவானொலி நேயர் விருப்பங்களை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது; புல் வெளியின் நடுவில் இருந்து புறப்பட்டு மேலே எழும்பிப் பூவாகச் சிதறும் தண்ணீரின் வேடிக்கையை வீணாவும், தோகையும் கண்டு களித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சொற்கோ:

மயிலைவிட
வான் கோழி தான்
சிறகை
வேகமாக அடித்துக் கொள்ளும்,

இந்திரஜித்:

என்ன ?
திடீரென்று
தத்துவத்தில் இறங்கிவிட்டாய் ?

சொற்கோ:

அழகில்லாத பெண்களும்
காதலில் தோல்வியடைந்து
கசப்பான அனுபவங்களைப்பெற்ற
கன்னியரும்
பெண்ணுரிமைபற்றி
உரக்கப் பேசுவர்.

வீணா:

குதர்க்கம் பேசாதீர்கள்

சொற்கோ:

இதில் குதர்க்கம்
என்ன இருக்கிறது ?

கண்டும் கேட்டும் உணர்ந்த
அடிமனச் செய்திகள்
ஆழ்துளைக் கிணற்றிலிருந்து
மேலே பீச்சும் தண்ணீர் போல
என் உள்ளத்திலிருந்து
வெளியில் வருகின்றன.

தோகை:

நீங்கள்—
என்ன கூறுகிறீர்கள் ?

சொற்கோ:

பேராசிரியர் மேகலைபற்றித்தான்
பேசுகிறேன்.

தோகை:

மெதுவாகப் பேசுங்கள்,
யார் காதிலாவது
விழப் போகிறது
(எல்லாரும் காதைத் தீட்டிக் கொள்கின்றனர்)

சொற்கோ:

என் சொந்த ஊர் வேலூர்.

இந்திரஜித்:

அது தான்—
ஏற்கெனவே எங்களுக்குத்
தெரியுமே.

சொற்கோ:

பேராசிரியர் மேகலையின்
ஊரும் அது தான்.
(எல்லாரும் மௌனம்)

மேலும்—
அவர் எனக்குப்
பக்கத்து வீட்டுக் காரர்,
(எல்லாரும் கூர்ந்து கேட்கின்றனர்)

அவரைப் பற்றிய
எல்லாச் செய்திகளும்
எனக்குத் தெரியும்.

வீணா:

என்ன தெரியும்?

சொற்கோ:

அவர் காதலித்தது:
காதலில் தோல்வியுற்றது
எல்லாம்,

(எல்லாரும் வியப்போடு பார்க்கின்றனர்)

முற்றிய இலையே
அழகாக இருக்கிறதென்றால்
அது தளிராக இருக்கும் போது
எப்படி இருந்திருக்கும்?
பேராசிரியர் மேகலை
இப்போதே அழகி.
அவர்—
கல்லூரி மாணவியாக இருந்தபோது
எப்படி இருந்திருப்பார் என்பதைக்
கற்பனை செய்து பாருங்கள்.
கல்லூரி ஜூலியட், என்று
அவருக்குப் பெயர்,
ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ஆனந்தனும்
அவரும் காதலித்து
அக்காதல்—
பிறையாக வளர்ந்து
நிலவாக முதிர்ந்து
நிச்சயதார்த்தம் வரையில்
சென்று விட்டது.

எல்லாரும்:

அப்படியா?
பிறகு ஏன்
திருமணம் நடைபெறவில்லை?

சொற்கோ:

அதுவொரு சோகக்கதை!
ஒரு நாள் இருவரும்
அருகருகே அமர்ந்து
பேசிக் கொண்டிருக்கையில்
மேகலையின் கையில் இருந்த
வெள்ளைப் புள்ளி யொன்று
ஆனந்தனின் கண்ணில் பட்டது.
அதைப் பார்த்த ஆனந்தன்
மேகலையிடமிருந்து
ஒதுங்கிச் செல்லத் தொடங்கினார்.

வீணா:

ஏன்?

சொற்கோ:

அப்புள்ளி—
ஒரு தீராத நோயின்
தொடக்கமென்று
அவர் கருதியது தான் காரணம்.

தோகை:

பிறகு என்ன நடந்தது?

சொற்கோ:

பிறகு—
சிறந்த மருத்துவரிடம்
காட்டிய போது
அது தோலின்
நிறமாற்றமே தவிர
நோயல்ல என்று கூறிவிட்டார்,
அதன் பிறகு—
ஆனந்தன்
எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கேட்டும்
அவரை
ஏற்றுக் கொள்ள
மறுத்து விட்டார் மேகலை.

அதன் பிறகு—
திருமணத்தைப் பற்றிப்பேசினால்
மேகலை
குமுறும் எரிமலையாகி விடுவார்;
கொந்தளிக்கும்
கடலாகி விடுவார்.
இப்போது புரிகிறதா
மேகலை
பெண்ணுரிமை பற்றி
இவ்வளவு
தீவிரமாக இருப்பதற்குக் காரணம்?

வீணா:

சரி!
பேராசிரியர் மேகலை
பெண்ணுரிமைபற்றிப் பேசுவது
ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்
நீங்கள்—
ஆங்கிலப் பேராசிரியர்
ஆனந்தன் செயலுக்கு
நியாயம் கற்பிக்கின்றீரா?

சொற்கோ:

ஐயையோ!
அப்படி ஏதுமில்லை.

வீணா:

பிறகு மேகலைபற்றி
இப்போது நீங்கள்
விமர்சனம் செய்யக் காரணம்

தோகை:

சிலருக்கு
இது பொழுது போக்கு
அப்படித்தானே?

(சொற்கோவின் முகத்தில் அசடு வழிகிறது)

—திரை—

காட்சி 6

இடம் : பெங்களூர் வங்கி

நேரம் : முற்பகல் 11 மணி

உறுப்பினர் : நெடுமுடி, அம்ரிதா

நெடுமுடி தில்லியிலிருந்து மாறுதல் பெற்று பெங்களூர் வந்து, மாநகரக் காவல்துறைத் துணை ஆணையராகப் பொறுப்பேற்கிறான். ஒரு நாள் காசோலை மாற்றுவதற்காக அரசு வங்கிக்குச் செல்லுகிறான். வங்கிக் காசாளராக அமர்ந்திரு ந்த பெண், அவனது காசோலையைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு அவனையே உற்றுப்பார்க்கிறாள், அப்பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்ததும் அம்ரிதா, என்ற சொல் அவன் வாயிலிருந்து குதித்து வெளிவருகிறது.

நெடுமுடி:

அம்ரிதா!

அம்ரிதா:

நீங்கள்....இங்கே... ?

நெடுமுடி:

நிலவு—
பலகணிக்கு அருகிலேயே
வந்து விட்டது,
நான்—
இங்கு தான் பணிபுரிகிறேன்,
நீ எப்படி.

அம்ரிதா:

நிலவு—
தன் பயணத்தில்
இளைப்பாறுவதற்காக
நின்றது. அவ்வளவுதான்.

நெடுமுடி:

என்ன புதிர்...

அம்ரிதா:

உஷ்ஷ்....
எல்லோருடைய கண்வண்டுகளும்
நம்மையே மொய்க்கின்றன.

நெடுமுடி:

இன்று மாலை
ஐந்து மணிக்குக்
கப்பன் பூங்காவில்
சந்திக்கிறோம்
ஆமாம்!

(அம்ரிதா வியப்போடு அவன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்)

—திரை—

காட்சி 7

இடம் : கப்பன் பூங்கா
நேரம் : மாலை
உறுப்பினர் : அம்ரிதா, நெடுமுடி

மாலை ஐந்து மணிக்கு நெடுமுடியும் அம்ரிதாவும் கப்பன்பூங்காவில் சந்திக்கின்றனர். அங்கிருந்த உணவுவிடுதியில் ஓரமாக இடம்பிடித்து, நெருக்கமாக அமர்ந்து கொள்கின்றனர். பரிமாறிய சிற்றுண்டியைக் கொறித்தவண்ணம் பேசத் தொடங்குகின்றனர்.

நெடுமுடி:

மழை விட்டதும்
நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்.
அழகிய வானவில்.
அதுவும்—
கைக்கெட்டிய
தூரத்தில்.
மகிழ்ச்சியால்
உள்ளம் துள்ளுகிறது.
இந்த வானவில்—
பெங்களூருக்கு
எப்படி வந்தது ?

அம்ரிதா:

அதுவோர்
சுவையான,
கண்ணீர்க் கதை
ஜலந்தர் சென்றவுடன்
பயங்கர வாதிகளால்
என் மாமா
கொல்லப் பட்டார் என்று
அறிந்து வருந்தினேன்
மாமன் மனைவியோடு
அவள்—

வறுமையையும்
வாட்டத்தையும்
பகிர்ந்து கொண்டு
சில் நாள் வாழ்ந்தேன்.

ஒரு நாள்—
தில்லி போய்ச் சுற்றிவிட்டு
ஒரு கடிகம்
என்னை வந்தடைந்தது.
அதை எழுதியவர்
என் தந்தையின்
நெருங்கிய நண்பர்
லிங்கப்பா.
தில்லியில் எங்கள்
அண்டை வீட்டுக்காரராக
இருந்தவர்.
இளமையில் என்னை
எடுத்து வளர்த்தவர்.
என் வாழ்வில் நேர்ந்த
வியத்துக்களை
அவருக் கெழுதினேன்.
அவர் என்னைத் தமது
மகளாக ஏற்றுக்கொண்டு
இந்த—
வங்கிப் பணியிலும்
அமர்த்தினார்.
நெஞ்சில்—
கொந்தளிப்பு இருந்தாலும்
அலையில்லாத கடலில்
சலனமற்று
ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.
என் வாழ்க்கைப்படகு.

நெடுமுடி:

அலையில்லாத கடலில்
சலனம்
ஏதுமில்லாமல் இருக்கலாம்.

கொந்தளிக்கும் நெஞ்சில்
சலனம்—
எப்படி இல்லாமலிருக்கும் ?

அம்ரிதா:

உங்கள் கூற்று
எனக்குப் புரியவில்லை.

நெடுமுடி:

கனவிலும் கற்பனையிலும்
வாழவேண்டிய
பருவ வயதில்
சலனம் இல்லாமல்
இருக்க முடியாது.

அம்ரிதா:

எனக்கும் அடிக்கடி
கனவுகள் வருகின்றன,
என் தமையன்
எரிக்கப்படுவது போல....!
என் கற்பனைகள் எல்லாம்
கல்லறைகளைப் பற்றியதாகவே
இருக்கின்றன.
வசந்தத்தின் சிலிர்ப்பும்
பரவசத் தென்றலின்
கிளுகிளுப்பும்
காதல் வேதனையோடு
ஏக்கக் குரலெடுத்துக் கூவும்
குயிலின் நெருப்புக் கீதமும்
என்னை—
உணர்ச்சி வசப்படுத்துவதில்லை.

நெடுமுடி:

அம்ரிதா....!

அம்ரிதா:

கவலைக்காற்று

வேகமாக வீசும் போது
பருவக் கொம்பில் பூத்த
சலன மலர்கள்
தாமாக—
உதிர்ந்து விடுகின்றன
மேலும்—
பருவச் சலனங்களால்
பாதிக்கப்படாத அளவுக்கு
என் உள்ளம்
பக்குவப்பட்டிருக்கிறது.

நெடுமுடி:

அம்ரிதா....

(மெதுவாக அவள் கையைப் பற்றுகிறான்)

அம்ரிதா:

காதலோடு தீண்டும்
உங்கள் விரல்களின் ஸ்பரிசம் கூட
என்னைப் பரவசப் படுத்தவில்லை.
ஆனால்—
ஆறுதலாக இருக்கிறது.
என்னைத் தாங்க இரு கைகளும்
நான் தளிர்த்துப்படர
இரண்டு தடந்தோள்களும்
இருக்கின்றன என்ற நம்பிக்கையால்

நெடுமுடி

வேதனையில் உராய்ந்து
உராய்ந்து
உன் இதயக்கயிறு
தேய்ந்து போயிருக்கிறது,

அம்ரிதா:

உண்மை!
சிறு அதிர்ச்சியையும்
அது தாங்காது.

நெடுமுடி:

புரிகிறது அம்ரிதா,
நீ என்ன
கருதுகிறாய் என்று.

அம்ரிதா:

கனவுகளில் வாழும்
வளரிளமைப் பருவத்தை
நாம் கடந்தவிட்டோம்
நிதர்சனத்தை
எதிர் கொண்டு சிந்திப்போம்.
திருமணம்–
ஐந்து நட்சத்திர
விடுதி அன்று.
அது–
நாமே திட்டமிட்டு
நாமே கட்டி
நாமே குடியேறி
நம் ஆயுள் முடியச்
சலிப்பின்றி வாழவேண்டிய இல்லம்.
அவசரம் வேண்டாம்
சிந்தித்து–
நல்ல முடிவுக்கு வருவோம்.

(பிரிகின்றனர்)

–திரை–

காட்சி 8

இடம் : பல்கலைக் கழகம், மரநிழல்

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : நம்பி, வீணா

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் ஒரு பெரிய ஏரி. அதை இரண்டாகப் பிளந்து செல்கிறது ஒரு பாதை. அப்பாதையின் இருமருங்கிலும் வரிசையாகக் கொன்றை மரங்களும், புன்கு மரங்களும் நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏரிக்கரை யோரமாகப் போடப்பட்டிருக்கும் இருக்கையில் நம்பியும் வீணாவும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். வீணா கையில் உள்ள சிறுகற்களை ஒவ்வொன்றாக ஏரிநீருக்குள் போட்டு, அது உண்டாக்கும் வட்டங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். நம்பி அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நம்பி:

என்ன வீணா!
ஆழ்ந்த அமைதியில்
அகப்பட்டிருக்கிறாய்!

வீணா:

என் உள்ளம்
அருவியாற்றங்கரையில்
அலைந்து கொண்டிருக்கிறது.

நம்பி:

அருவி யாறா?

வீணா:

ஆமாம்?
ஈழத்தில்
மன்னார் மாவட்டத்தில்
இருக்கிறது.
அதன் கரையில் தான்
எங்கள் வீடு

அங்குதான்—
என் பெற்றோர்கள்
வாழ்கிறார்கள்.

நம்பி:

பெற்றோரின்
நினைவு வந்துவிட்டதா ?

வீணா:

ஆமாம்.
நான்கு திங்கள்களாக
அவர்களிடமிருந்து
கடிதம் ஏதுமில்லை.
அவர்கள்—
உயிரோடிருக்கிறார்களா
என்பதே
ஐயமாக இருக்கிறது.

நம்பி:

அப்படி உன்
பெற்றோருக்கேதேனும்
ஆகியிருந்தால்
நீ—
தமிழகத்திலேயே
தங்கிவிடு

(வீணா வியப்போடு அவனைக் கூர்ந்து பார்க்கிறாள்)

நான் உன்னை
மணந்து கொள்கிறேன்.

வீணா:

அது பச்சைத் தன்னலம்!

நம்பி:

எப்படி ?

வீணா:

ஈழத்தமிழர்
இன்று—
நெருப்பாற்றை நீந்திக்
கடந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.
எங்கள்—
தாயகத்தை மீட்க
நாள்தோறும்
பெண்டிரும் சிறுவருங்கூட
சூறைக்காற்றில் பட்ட
மாம்பிஞ்சுகளாக
உதிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.
இந்த நிலையில் நான்
திருமணம் செய்துகொண்டு
வாழ முடியுமா ?

நம்பி:

பின் என்ன
துப்பாக்கி எடுத்துப்
போர் முனைக்குப்
போகப் போகிறாயா ?

வீணா:

அவசியம் ஏற்பட்டால்
நான்—
அதையும் செய்வேன்

நம்பி:

வீணா

நீ
அரிதாகப் பூக்கும் குறிஞ்சிமலர்
நீ—
வாழவேண்டியவள்:
வாழ்க்கைப்பட வேண்டியவள்.

வீணா:

நான் அப்படி
நினைக்கவில்லை.
எங்கள் தாயகம்...
நாங்கள் வாழ்ந்த மண்...
எங்கள்—
வியர்வையில் நனைந்து
எங்கள்—
குருதியில் குளித்துச்
சிவந்த மண்..
அதைச்—
சிங்களவருக்கு
விட்டுக் கொடுக்கமாட்டோம்

நம்பி:

சிங்களவரும்
அப்படித்தான்
சொல்கிறார்கள்.

வீணா:

அது பொய்!
இலங்கையின் ஆதிகுடிகள்
தமிழர்களே!
2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்
விசயனும்—
அவன் கூட்டாளிகளும்
வடக்கிருந்து வந்து
இலங்கை மண்ணைப்
பங்கு போட்டுக் கொண்டனர்.

ஈழத்துப் பூதன்தேவன்
கடைச் சங்கப் புலவன்

ஆயிரம் போர்க்கப்பல்களைத்
தன் கண்வலையால்
கட்டியிழுத்த ஹெலனின்
நாட்டைச் சேர்ந்த தாலமி
ஆயிரத்து எண்ணூறு

ஆண்டுகளுக்கு முன்பே
தன் உலக வரைபடத்தில்
ஈழத் தமிழரின் வாழ்விடங்களைத்
தமிழ்ப் பெயரால்
சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறான்,

ஈழத்திருத் தலங்களான
திருக் கேதீச்சுரம்
திருக் கோணேச்சுரங்கள் மீது
தேவாரப் பதிகங்களுண்டு
அநுராத புரத்திலிருந்து
பெருஞ்சோழர்கள்
ஈழத்தை ஆண்டனர்
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரைத்
தலைநகராகக் கொண்டு
பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவரை
தனித்தமிழ் அரசு
ஈழத்தில் கோலோச்சியது
முப்பது நூற்றாண்டுகளாக
ஈழத்தில்
ஒப்பற்ற பண்பாட்டினமாக
வாழ்ந்த நாங்கள்
எங்கள் மண்ணை
எப்படி இழக்க முடியும்?

நம்பி:

வீணா!
நீ—
எதிரிகளிடம்
குட்டிகளை விட்டு வந்த
ஈழத்துப் பெண்புலி!
உன் சீற்றம்
நியாயமானது தான்.

வீணா:

நம்பி!
ஈழத்தைப் பற்றிப் பேசினால்

நான்—
எரிமலையாக
வெடிக்கத் தொடங்கி விடுவேன்.
என்னை எரிக்கும் தீயாக
நானே மாறி விடுவேன்
வேறு ஏதாவது பேசுங்கள்.

நம்பி:

உன்னிடம்
காதலைப் பற்றியும்
பேச முடியாது.

வீணா:

ஏன் ?

(நாணிச் சிரிக்கிறாள்)

நம்பி:

அருவிக் கரையில்
இருப்பவர்க்கு
அதன்—
குளிர்ச்சி எப்படிப் புரியும் ?
அதில்—
ஆடினால் தான்....

வீணா:

என் வாழ்க்கை
ஒரு கொதிக்கும் பாலைவனம்
உங்கள்—
நினைவுவரும் போது மட்டும்
ஓர் ஒயாசிஸில் நுழைந்து
வெளி வரும் சுகம்
எனக்கு ஏற்படுவ துண்டு.
ஆனால்
அந்தச் சுகமும்
ஓடும் புகை வண்டியின்
எதிரே வரும் கம்பத்தைப் போல்

வேகமாக
மறைந்து விடுகிறது.

நம்பி:

அப்படி யென்றால்
உன் உள்ளத்தில்
நான் ஒரு
நொடிப் பொருள்!
அப்படித் தானே ?

வீணா:

அப்படியில்லை!
என் உள்ளத்தில்
நீங்கள்—
நொடிக்கு நொடி
தோன்றும் பொருள்

நம்பி:

உன் இதயக் கோயிலில்
நான்—
மூலஸ்தான மூர்த்தியாக
நிலைத்திருக்க
விரும்புகிறேன்..
ஆனால்
நீ என்னை
உற்சவ மூர்த்தியாகமட்டும்
அனுமதிக்கிறாய்

வீணா:

ஈழம்
எனது நாணயத்தின் தலை:
நீங்கள் பூ
காலம்
கனியும் வரை
பொறுத்திருப்போம்.

(பிரிந்து செல்கின்றனர்)

— (திரை) —

காட்சி 9

இடம் : கப்பன் பூங்கா பெங்களூர்

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : நெடுமுடி, அம்ரிதா

குடை ராட்டினமாகக் கவிழ்ந்து இலைகளைப் பூவால் மறைத்திருக்கும் சிவப்புக்கொன்றை மரத்தடியில் நெடுமுடியும் அம்ரிதாவும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். வெல்வெட் துண்டுபோல் மெதுவாக நகரும் தம்பலப் பூச்சியின் அழகைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் அம்ரிதா.

நெடுமுடி:

அம்ரிதா!
வாழ்க்கை
எப்படியிருக்கிறது ?

அம்ரிதா:

வெற்றுத்தாளாக...!
அதில்—
கோடுகளோ புள்ளிகளோ இல்லை.
உணவு, வேலை, தூக்கம்!

நெடுமுடி:

தூக்கம்—
நன்றாக வருகிறதா ?

அம்ரிதா:

ஏன் வராமல் ?
கனவு கலைக்காத தூக்கம்,.

நெடுமுடி:

குறும்புக்காரி!
நன்றாகப் பேசக்
கற்றுக் கொண்டாய்!

அம்ரிதா:

பின் எப்படிப் பேச வேண்டும்?
பாலும் கசந்ததடி—சகியே
படுக்கை நொந்ததடி...என்றா?

(சலங்கையாகச் சிரிக்கிறாள்)

ஒரு பெண்ணைச் சந்தித்ததும்
ஒவ்வோர் ஆண்மகனும்
இதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறான்,
என் நெடுமுடி—
இவர்களில்
வேறுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பது
என் விருப்பம்.

நெடுமுடி:

புதிர் போடாதே!
புரியும் படி சொல்!

அம்ரிதா:

வெறும்—
உணர்ச்சிகளால் மட்டுமே
பின்னப்படும் காதல்
விரைவில் கலைந்து விடுகிறது,
நாம்—
உள்ளத்தால்
வாழ வேண்டும்,

நெடுமுடி:

அப்படியென்றால்....

அம்ரிதா:

முதலில் நம்—
உணர்ச்சிகளுக்குப்
பாத்தி கட்டிவிட்டு
ஒதுங்கியிருந்து
சிந்திக்க வேண்டும்,
அப்போது தான்—

பாத்தியில் முளைப்பது
செடியா?
களையா?— என்று
நமக்குத் தெரியும்,

நெடுமுடி:

என் மீது உனக்கு
இன்னும்—
நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையா?

அம்ரிதா:

உங்களை
நம்பாமலிருந்தால்
தில்லியின் அன்று
உங்களைச்
சரணடைந்திருக்கமாட்டேன்,
உங்கள் ஆளுமையும்
அருங்குணங்களும்
அன்றே என்னை
ஆட்கொண்டு விட்டன,

நெடுமுடி:

பின்னர்—
ஏனிந்தக் குழப்பம்?

அம்ரிதா:

குமுதம்—
நீரில் வாழ்ந்தாலும்
தொலைவில் உள்ள
நிலவின் கட்டளைப்படிதான்
கூம்பி மலர்கிறது,
திருமணம்—
ஆண் பெண்
சம்பந்தப்பட்டது என்றாலும்
அவர்கள் வாழ்க்கையை
இந்த நாட்டுச் சாதியும் மதமும்
சம்பிர தாயங்களுமே
ஆட்டிப் படைக்கின்றன,

நெடுமுடி:

உன் வாழ்க்கையில்
விழுந்த
பேரிடிகளுக்குப் பின்னுமா
நீ—
சாதி மதங்களில்
நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாய் ?

அம்ரிதா:

எனக்கு—
நம்பிக்கையில்லை
ஆனால்
உங்களுக்கு ?
உங்கள்
பெற்றோர்களுக்கு ?
உங்கள்
உறவினர்களுக்கு ?
நான்—
பந்தலற்ற கொடி.
பக்கத்திலிருக்கும் மரத்தில்
படரத் தயார்
ஆனால்—
அந்தமரம் எனக்கு
நிரந்தரமானது தானா
என்று அறியாமல்
எவ்வாறு நான்
படர முடியும் ?

நெடுமுடி:

அம்ரிதா!
என் முழுப்பெயர்
உனக்குத் தெரியுமல்லவா ?

அம்ரிதா:

தெரியும்,
நெடுமுடிக் காலிங்கராயர்.

நெடுமுடி:

கொங்கு நாட்டில்
பூவானி ஆற்றங்கரை
எங்கள் குடியிருப்பு
எழுநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன்
எங்கள் மூதாதை
காலிங்கராயன் என்பவன்
வெட்டிய வாய்க்கால் ஒன்று
அவன் பெயரால்
இன்றும் இருக்கிறது
ஒருவன்—
நிறுவிய அறக்கட்டளையில்
அவன் வழிவந்தவர்கள்
பங்கு கேட்கக் கூடாது,

அம்ரிதா:

உண்மைதான்!

நெடுமுடி:

இந்த எழுநூறு
ஆண்டுகளாக
எங்கள் மூதாதையின்
ஆணைப்படி—
அக்கால்வாய் நீரை
நாங்கள்
குடிப்பது மில்லை
பாசனத்துக்கும்
பயன்படுத்துவதில்லை,

அம்ரிதா:

வியப்பாக இருக்கிறதே.

நெடுமுடி:

எங்கள்—
நாணயத்துக்கும்
நம்பிக்கைக்கும்
இஃதோர் உரைகல்

நான் உன்னை
ஏற்றுக் கொண்டால்
சாவைத் தவிர
வேறு யாராலும்
நம்மைப் பிரிக்க முடியாது.

அம்ரிதா:

திருமணத்துக்குப்பின்
நமது சமயம் ?

நெடுமுடி:

மனித நேயம்.

அம்ரிதா:

சாதி ?

நெடுமுடி:

மனிதம்!

அம்ரிதா:

நமக்குப் பிறக்கும்
குழந்தைகளின் எதிர்காலம் ?

நெடுமுடி:

குழந்தைகள் எதற்கு ?
எனக்கு நீ குழந்தை!
உனக்கு நான் குழந்தை!

அம்ரிதா:

குறும்பு..!

(சிரிக்கிறாள்)

நெடுமுடி:

இந்தியமக்கள்
பத்தாண்டுகள்
பிள்ளையே பெறக்கூடாது.
இந்நாட்டுப் பொருளா தாரம்

சீர்திருந்த
இதைத்தவிர
வேறு வழியே இல்லை.
இதைச் சட்டமாகவே
கொண்டு வரவேண்டும்,

அம்ரிதா:

என்னால் முடியாது.
ஆசைக்கு
ஒன்று வேண்டும்

நெடுமுடி:

அம்ரிதா,
உன் உணர்வுகளை
நான் தெளிவாகப்
புரிந்து கொண்டேன்
என் பெற்றோரின்
இசைவோடும்
வாழ்த்துதலோடும்
நானுன்னை
நிச்சயமாக மணப்பேன்.

(இருவரும் உள்ள நிறைவோடு பிரிந்து செல்கின்றனர்)

—திரை—

காட்சி 10

இடம் : பல்கலைக் கழக நாடக அரங்கம்

நேரம் : முன்னிரவு

உறுப்பினர் : நம்பி, வீணா, சிறுவன்

பல்கலைக்கழகத்தின் கலைவிழா, விழாவின் ஒரு பகுதியாக நாடக மொன்று அரங்கேற்றப் படுகிறது. நாடக அரங்கம் நிரம்பி வழிகிறது. மேடையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னிசை மிதந்து வருகிறது. பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் அந்த நாடகத்தில் பங்கேற்று நடிக்கின்றனர். நாடகம் தொடங்கப் படுவதற்குமுன், அந்நாடகத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் ஒலி பெருக்கியில் அறிவிக்கப்படுகின்றன.

ஒலிபெருக்கி:

இந்த ஓரங்க நாடகம்
பழைய மதுச் சாறுதான்.
ஆனால்—
குவளை புதியது.
மதுச்சாற்றின்
குணம் கூட
மாற்றப்பட்டுள்ளது.
இந்நாடகம்—
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
மேகலையின் கைவண்ணம்,
இதிகாசத்தில்
வெறும்—
கூட்டுப் புழுவாக இருந்த
சகுந்தலை
இந்த நாடகத்தில்
சிறகடித்துப் பறக்கும்
வண்டாகிறாள்:
கொட்டவும் செய்கிறாள்.
பெண்ணியம்—
இந் நாடகத்தில்
புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகிறது.

பல்கலைக்கழக
மாணவர்கள்
நம்பியும் வீணாவும்
துஷ்யந்தன் சகுந்தலையாக
இதில் நடிக்கின்றனர்.
அரும்பாக இருந்த
சகுந்தலையின் உள்ளம்
துஷ்யந்தனால் அவிழ்மலராகிறது.
சிப்பிச் சகுந்தலை தன் முத்து.
வயிற்றுடன்
காதலனைக் காண அஸ்தினாபுரம் வருகிறாள்
அரியணைக் காதலன், சூழ் நிலையால்
அறியாக் காதலன், ஆகிறான்
பௌரவ மன்னனிடம் கௌரவம் இழந்த
அப்புள்ளிமான்—
சீறும் சிறுத்தையாக மாறுகிறது.

சகுந்தலை:

கைப்பிடித்த காதலரே!

துஷ்யந்தன்:

நான் பௌரவ குலத்து
மன்னன்,

சகுந்தலை:

புரிகிறது!
பௌரவ குலத்துக்
கௌரவம்
என்னை—
மனைவியாக
ஏற்றுக் கொள்ள
மறுக்கிறது,
சரி!
இந் நாட்டுப்
பௌரவரே!

துஷ்யந்தன்:

என்ன ?

சகுந்தலை:

தாள் வரையில் தொங்கிய
என் கருவிழுதுக் கூந்தலைத்
தன் கூட்டம் என்று
கருதிய வண்டு
என்னைத் துரத்தியது.
அதற்குப் பயந்து
அலறி ஓடிய என்னை
ஓடி வந்து நீங்கள்
காப்பாற்றியது
நினைவில் இல்லையா ?

துஷ்யந்தன்:

இல்லை.

சகுந்தலை:

எனது
புன்னையிலைக் காலில்
தர்ப்பை குத்திப்
புண் செய்த போது
என் காலைத் தொட்டுத்
தர்ப் பையைப் பிடுங்கினீர்,
எனது மதுக்கண்களால்
உங்கள் மார்பில்
புதுப்புண்கள் செய்த தாகச்
சொல்லிச் சிரித்தீர் !

துஷ்யந்தன்:

சே !சே !
உன் காலை
நான் தொடுவதாவது ?

சகுந்தலை:

நெளிகின்ற புழுப்போல
இலைப் படுக்கை
நெருப்பில் நான்
துடிக்கையில்

நீங்கள்—
கிளியுடம்புத் தாமரையின்
இலையைக்
கிள்ளி வந்து விசிறியது
நினைவில்லையா!

துஷ்யந்தன்:

நிச்சயமாக இல்லை!

சகுந்தலை:

கொடி முல்லை மண்டபத்தில்
நீரும் நானும்
கொலு விருந்த போது
நான் வளர்த்த
பிள்ளைமான் அங்குவர,
தொன்னையில் இருந்த
நீரை அதற்குக் கொடுப்பதற்கு
நீங்கள் அருகில் வர,
அது மருண்டு போய்
என்னிடம் ஒடி வர,
'இனம்—
இனத்தைச் சேர்கிறது'
என்று நீங்கள்
கேலி செய்ததும்
நினை வில்லையா?

துஷ்யந்தன்:

அழகான கற்பனை!

சகுந்தலை:

காலடியில் காதலரை
வேவுபார்க்கும் காமன்,
என்னைக்
காய்கின்றான் என்று நான்
சொன்ன போது—
"கோலமயிலே!
உன்னைக் காமன்

காய்கிறான்:
என்னைக் கொளுத்துகிறான்''
என்று சொன்னீரே
அது கூடப் பொய்யா ?

ஷ்யந்தன்:

பொய்! பொய்!
சுத்தப் பொய்!
நான் உன்னைச்
சந்திக்கவே இல்லை!
எப்படிச்
சரச மாடியிருக்க முடியும் ?

குந்தலை:

"எத்தனை பேர்
மார்புக்குள் போய் வந்தாலும்
என் கத்தி—
உறைக்குள்தான் உறங்கும்''
எனக்குப்
பத்தினி மார்
எத்தனை பேர்
இருந்தாலென்ன
பட்டத்திற் குரியவள் நீ'' என்று
சத்தியம் செய்து விட்டுத்
திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே
சென்றதையுமா மறந்து விட்டீர் ?

ஷ்யந்தன்:

நீ ஆயிரம் சொன்னாலும்
நான் சொன்னது
சொன்னது தான்
உன்னை நான்
பார்த்ததே இல்லை!

குந்தலை:

உதவென்றால்
பேசுதற் கென்றும்

ஒல்லியிடை
குடந்தூக்க வென்றும்,
சதையுடம்பு
மரவுரிக்கே என்றும்
எண்ணியிருந்த
அறியாப் பருவத்தில்,
உங்கள்—
இதமான பேச்சை நம்பி
நான் ஏமாந்துவிட்டேன்,
வேல் வேந்தன் என்று மதித்து
அன்று உங்கள்
கால்களைக் கழுவினேன்,
இன்று நீர்
என்னைக்—
கைகழுவ நினைக்கின்றீர்.
உங்கள் தொடர்பால்
என் கொடியுடம்பு
வீணையுடம் பாகி,
என் வயிற்றில்
நீர் விதைத்த வித்து
வளர்கிறது.
அதற்குக் கூட நீர்
இரக்கப்பட வில்லை!

துஷ்யந்தன்:

அற்பப் பெண்ணே!
இது—
அநியாயமான குற்றச்சாட்டு!
இதற்கு—
என்ன ஆதாரம்?

சகுந்தலை:

இதற்கு ஆதாரமாக
அன்று—
நீர்பூட்டிய கணையாழி
தொலைந்து விட்டது

துஷ்யந்தன்:

சாகசக் காரி!
உன்கற்பைத் தொலைத்தது போல்
கணையாழியையும்
தொலைத்து விட்டாயோ ?

சகுந்தலை:

எனது—
கற்பைப் பற்றிப் பேச
உனக்கு என்ன
அருகதை இருக்கிறது ?
புல் மூடியிருக்கும்
படுகுழி போல்
பொல்லாத மன்னவனே!
சிலந்தியைப் போல்
வாய்ப்பந்தல் போட்டு
என்னையுன்—
வலையில் சிக்கவைத்துவிட்டாய்!
அரசாங்க வைரக்கத்தி
காதலியைத்—
தாக்காது என நினைத்து
நானும்—
தரங் கெட்டேன்,

துஷ்யந்தன்:

பெண்ணே!
நீ—
அத்து மீறிப் பேசுகிறாய்!
உன்னை—
எச்சரிக்கிறேன்.

சகுந்தலை:

பெண்டிர் கற்பின் மீது
படையெடுப்பு நடத்தும் மன்னா!
உன் பஞ்சணையும்
இனி எனக்குப்

பாம்புப் புற்றுத்தான்.
நடைதடுக்கி விழுந்தாலும்
இனியுன்கையில்
நான் தடுக்கி
ஒரு போதும்—
வீழ மாட்டேன்.

(மயங்கி விழகிறாள். அப்போது ஒரு மின்னல் தோன்றிச் சகுந்தலை யை வாரி எடுத்துச் செல்கிறது)

ஒலிபெருக்கி:

காலத்தின் சிறகு
ஐந்தாண் டுகளைக்
கடந்து சென்று விட்டது,
தேவருலகம்
சென்றுமீளும் துஷ்யந்தன்
வழியில் ஒரு
பர்ணசாலையைப்
பார்க்கிறான்
அழகு அமைதியை மணந்து
தூய்மையைப்
பிரசவிக்கும் தோற்றம்
அது—
காசிப முனிவரின் ஆசிரமம்
மாதலி தேரை அங்கே நிறுத்துகிறான்.
துடிக்கும் மின்னல் வெட்டாக
ஒரு சிறுவன்
சிங்கக்குட்டியைப் பிடித்து
விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.
அவனை—
வியப்போடு பார்த்த
துஷ்யந்தன்....

துஷ்யந்தன்:

தம்பி!

சிறுவன்:

வணக்கம்,
உங்களுக்கு
என்ன வேண்டும் ?

துஷ்யந்தன்:

நான்....

சிறுவன்:

அதிதியா ?
ஆசிரமத்தில்
அன்னை இருக்கிறார்,
செல்லுங்கள்,
உங்களை வரவேற்று
உபசிப்பார்.

துஷ்யந்தன்:

நீ..

சிறுவன்:

நான்...
விளையாட வெண்டும்;

துஷ்யந்தன்:

சரி தம்பி!

உன் பெயர்!

சிறுவன்:

பரதன்

துஷ்யந்தன்:

உன் தந்தை...

சிறுவன்:

துஷ்யந்தன்!
அஸ்தினாபுரத்தின்
அரசர்!

துஷ்யந்தலை: (தனக்குள்)

இச்சிங்கக் குட்டியா
என் மகன்!
இந்த வீர வித்தா
என் குலக் கொழுந்து!
நான் கனவு காணவில்லையே!
என் தவப்பயன்
மீண்டு என்னை
நெருங்கி வருகிறதா?
இன்ப அருவி
மீண்டும் என்னைக்
குளிப்பாட்ட
இறங்கி வரப் போகிறதா?
நெஞ்சமே!
ஏனிப்படித் துடிக்கிறாய்!
அவசரப்படாதே!

(மின்னலால் தாக்குண்டவன் போல் அதிர்ச்சி அடைந்த துஷ்யந்தன், அச் சிறுவன் அருகில் சென்றமர்ந்து. அவன் முகத்தைக் கூர்ந்துபார்க்கிறான். பாச உணர்வோடு அச்சிறுவன் தோள்மீது கையை வைக்கிறான்).

(வெளிப்படையாக)
உன் தாய்..?

சிறுவன்:

அதோ வருகிறாரே!
அவர் தான் என் தாய்!

(தொலைவில் கையை நீட்டிக் காண்பிக்கிறான். துஷ்யந்தன் நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். நட்சத்திர மாலையணிந்த ஒரு பொன் மேகம் நகர்ந்து வருவது போல் காவியுடையில் காட்டு மலர்சூடி சகுந்தலை அங்கு வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.)

சகுந்தலை:

பரதா! பரதா!
அங்கு–

என்ன செய்கிறாய் ?
யாரது ?

(பார்வை முடிச்சிட துஷ்யந்தனும் சகுந்தலையும் அசைவற்று நிற்கின்றனர். பரதன் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்).

துஷ்யந்தன்:

சகுந்தலை..!

சகுந்தலை:

ஓ! பௌரவப் பேரரசா!
வரவேண்டும்!
உங்கள் காலடிபட
இந்த ஏழைக்குடில்
என்ன புண்ணியம் செய்ததோ ?

துஷ்யந்தன்:

சகுந்தலை
என்னை மன்னிப்பாயா ?

சகுந்தலை:

மன்னிக்கலாம்!
என் வசந்தம்
ஐந்தாண்டுகள்
வறட்சியில் கழிந்தது.
நான்—
ஊமைக் குயிலாகவே
குரலொடுங்கி வாழ்ந்தேன்.
பிறர்—
ஏளனப்
பனிப் பார்வை பட்டு
என் பெண்மையின்
இளைய தளிர்கள்
உதிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.
தன்—
தந்தையைப் பற்றிக் கேட்கும்

இந்த இளங்குருத்தின்
முகத்தை
என்னால்—
துணிச்சலோடு
எதிர் கொள்ள முடியவில்லை.
விநாடிகளை
யுகங்களாகக்
கழித்துக் கொண்டிருக்கும் நான்
செய்த
குற்றந்தான் என்ன ?

துஷ்யந்தன்:

குற்றங்கள்
என்னுடையவை!

சகுந்தலை:

உங்கள்—
தேன் பூசிய
சொற்களைக் கேட்டு
ஒரு முறை நான்
ஏமாந்தது போதும்!
ஓர் ஆண்—
இடறி விழுந்தால்
அது விளையாட்டு,
ஒரு பெண்
இடறி விழுந்தால்
அது விபத்து
முதலில் ஏற்பட்ட
விபத்திலிருந்து
நான் இன்னும்
மீள வில்லை.

துஷ்யந்தன்:

சகுந்தலை!
நான்—
உண்மையை
உணர்ந்து கொண்டேன்!

சகுந்தலை:

மறதி—
மன்னர் குடும்பத்துக்கு
அடிக்கடி வரும் விருந்தாளி!
என்னை—
மீண்டும் மறக்கமாட்டீர்
என்பதற்கு
என்ன உத்தரவாதம்?

துஷ்யந்தன்:

உன்னை—
எப்படி நம்பவைப்பதென்று
எனக்குப் புரியவில்லை,
கந்தர்வ மணம்புரிந்து
உன்னைக்
கைப் பிடித்த கணவன்நான்,

சகுந்தலை:

அந்த மணத்தின் மீதே
எனக்கு—
நம்பிக்கை
அற்றுப் போய்விட்டது,
நீங்கள்—
கைப்பிடித்த அன்று
நம்மை
வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த
அருவியும் வானும்
நிலவும் தென்றலும்
உங்கள் அரசவையில்
நான் அன்று
அலறித் துடித்தபோது
சாட்சிக்கு
வரவில்லையே

துஷ்யந்தன்:

சகுந்தலை!
நீயா இப்படிப் பேசுகிறாய்?

சில் லென்று குளிர்ந்த
நெருஞ்சி மலராக இருந்த நீ
குத்தும் முள்ளாக
முதிர்ந்து விட்டாய்!

சகுந்தலை:

உண்மைதான்,
முதிர்ச்சி எனக்குத்
துணிச்சலையும்
அனுபவத்தையும் கொடுத்திருக்கிறது.
உங்களை நான்—
கணவராக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.
மீண்டும்—
நீங்கள் என்னைப்
பதிவுத் திருமணம்
செய்து கொண்டால்,

துஷ்யந்தன்:

என்ன ?

சகுந்தலை:

இந்த ஆசிரமத்தில்...
அதுவும்—
இங்கிருக்கும்
முனிவர்கள் முன்னிலையில்!

(துஷ்யந்தன் மயங்கி விழுகிறான்).

—திரை—

காட்சி 11

இடம் : மேகலையின் வீடு
நேரம் : மாலை
உறுப்பினர் : மேகலை, நம்பி

மேகலை கூடத்தில் அமர்ந்து ஓர் ஏட்டினைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள், ஒலிப்பதிவம் இலால்குடிஜெயராமனின் வயலின் இசையை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. 'சின்னஞ் சிறுகிளியே' என்ற பாரதியின் பாடல் இராக மாலிகையில் அருவியாக, அலையாக மின்னல் வெட்டாகப் பொங்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இசையைச் சுவைத்த வண்ணம் நம்பி உள்ளே வருகிறான்.

நம்பி:

வயலின் இசையில்
நான்
மெய்மறக்கும் பாடல் இரண்டு
ஒன்று இந்தப் பாடல்
மற்றொன்று
துன்பம் நேர்கையில்
யாழெடுத்து நீ
இன்பம் சேர்க்கமாட்டாயா
கண்ணே!, என்ற
பாரதிதாசன் பாடல்,
அதைக்
குன்னக்குடிவைத்தியநாதன்
'தேஷ்' இராகத்தில்
வயலினில் மீட்டும் போது
கேட்பவர்கள்
தாங்களே
இசைக்கருவிகளாக மாறி
அப்பாடலே
தங்களை
மீட்டுவது போன்ற
உணர்ச்சியைப் பெறுவர்

சுரங்கள்
மத்தாப்பாக உதிரும்.

மேகலை:

என்ன நம்பி,
நுழையும் போதே
கலைப் பெருக் கோடு
கரைபுரண்டு வருகிறாய் ?

நம்பி:

இசைக்கு மயங்காதார் யார் ?
என்ன ?
ஆழ்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் ?

மேகலை:

எந்தப் புற்றில்
எந்தப் பாம்பு இருக்கிறதோ ?
யாரே அறிவார் ?

நம்பி:

என்ன திடீரென்று
புதிர் போடுகிறீர்கள் ?

மேகலை:

வீணாவை
ஒரு வாயாடியாகவும்
குறும்புக்காரியாகவும்
பிடிவாதக் காரியாகவும்
வரலாற்று மாணவியாகவுந்தான்
அறிவோம்.

நம்பி:

ஆமாம்!

மேகலை:

ஆனால்—
அவள் உள்ளத்தில்
நுட்பமான கவிதையாற்றல்

கொந்தளித்துக் கொண்டிருப்பது
இவ்வளவு நாட்களாக நமக்குத்
தெரியாமல் போய்விட்டது,

நம்பி:

அப்படியா ?

மேகலை:

இது–
அவள் எழுதிய கவிதை !
கவிதையின் தலைப்பு
'விட்டில்'
உரக்கப்படி,

நம்பி: (படிக்கிறான்)
தீபம் ?
ஒளி அணுக்களின்
'பிரவாகம்'

ஒசித்து
நெளிந்து சிவப்பாய் நீலமாய்ச்
சிவமாய்ச் சக்தியாய்
உயிர்ச்சிலிப்போடு
அந்தரத்தில் ஆடும்
ஆனந்த நர்த்தனம் !

அந்த–
நாட்டிய தீபத்தைத்
தொலைவிலிருந்து பார்த்த
விட்டில்–
தன்னுடம்பை மினுக்கி
ஒளிப்பரவசமாகி
உணர்ச்சி வெளியில் மிதந்து
அதைச்சுற்றிவர...

என்ன இது !
என் இறகுகள்
பொசுங்கு கின்றனவா !
தீய்க்கும் இந்த

இன்ப நெருப்பை—
விட்டு
விலகவும் முடியாமல்
தொட்டு
அணைக்கவும் முடியாமல்,
என்ன வேதனை!
இல்லை—
இதுவோர் மரணசுகம்!

என்ன இது?

அறுந்த
உணர்ச்சித் துண்டங்களாக
அந்தரத்தில் தொங்கும்
அரைத் தொடர்கள்!
இதையா—
கவிதையென்று சொல்கிறீர்கள்?
எதுகை மோனை
ஓசையொழுங்கு
எதுவும் இல்லாத
குறைப் பிரசவம்!

மேகலை: (மெதுவாகச் சிரித்துவிட்டு)

இதுதான்—
இந்த நூற்றாண்டுக் கவிதையின்
இன்றைய வடிவம்.

நம்பி:

அப்படியா
சொல்லுகிறீர்கள்?

மேகலை:

ஆமாம்
பழைய காலத்தில்
கலைகளுக்குப்
பொதுத்தன்மை அதிகம்,
இளங்கோவடிகள்
ஒரு கவிஞர்

இசை மேதை
நாடகாசிரியர்.
லியானார்டோடாவின்சியும்
மைக்கேல் ஏஞ்சலோவும்
கவிஞர்களாகவும்
கலைஞர்களாகவும் வாழ்ந்தவர்கள்.
இன்று—
ஒவ்வொரு கலையும்
பல பிரிவுகளாகக்
கிளைத்துப் படர்ந்து
பரிணமித் திருக்கிறது,
அந்தப்—
பரிணாம வளர்ச்சியைப்
புரிந்து கொள்ளாதவர்கள்
இன்றைய கவிதைகளைப்
புரிந்து கொள்ள முடியாது,

நம்பி:

நீங்கள்—
சொல்வதைப் பார்த்தால்..
புரியாமல் எழுதுவது தான்
கவிதை போலிருக்கிறது.

மேகலை:

அப்படிச்
சொல்ல முடியாது,
தோற்றப் பொருளிலிருந்து
விடுதலை பெற்று,
படிக்கும் வாசகனின்
பக்குவத்திற்கேற்ப
நுண்பொருளாகவும்
பருப்பொருளாகவும்
விசாலப்படும்
வாமனத் தன்மை
இன்றைய கவிதையின்
தனிச் சிறப்பு,

வீணா எழுதியிருக்கும்
இந்தக் கவிதை
எதைக் குறிக்கிறது
என்று—
சொல் பார்க்கலாம்,

நம்பி :

விட்டிலின் —
மரணத்தைப் பற்றி,

மேகலை :

அதுதானில்லை,
இப்பாடலில்—
வீட்டில் ஒரு பூச்சியன்று,
ஒரு குறியீடு,

நம்பி:

அப்படியா ?

மேகலை:

ஆமாம்—
இதில் வரும் விட்டில்—
'தன்னையறியாமல்
ஒன்றில்
தன்னையிழந்து'
அதனின்று
தன்னை
மீட்டுக் கொள்ள முடியாமல்
தவிக்கும் ஓர்
உயிரின் தத்தளிப்பிற்குக்
குறியீடு.

அந்த உயிர் ஓர்—
விட்டிலாகவும் இருக்கலாம்!
விபசாரியாகவும் இருக்கலாம்.
போதைப் பழக்கத்தில்
மாட்டிக் கொண்டு
புலம்புபவராகவும் இருக்கலாம்.

நம்பி:

அப்படியா
சொல்கிறீர்கள் ?
வியப்பிற் குரியது தான்

மேகலை:

இப்பாடலில்
சுவைத்து மகிழவேண்டியவை
அந்த
உயிருக்கு ஏற்பட்ட கவர்ச்சியும்,
அந்தக் கவர்ச்சியிலிருந்து
மீள முடியாத
அதன் தவிப்புப் தான்.
வீணாவுக்கு
ஏற்பட்டுள்ள கவர்ச்சியும்,
அதிலிருந்து
மீள முடியாத தவிப்பும்
என்னவென்று
எனக்குப் புரியவில்லை.

நம்பி:

என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ?

மேகலை:

வீணா ஒரு புதிர்
அவள்—
அடிமனத்தை
ஏதோ ஒன்று
குடைந்து கொண்டிருக்கிறது.

—திரை—

காட்சி 12

இடம் : பல்கலைக்கழக நூலத்தின் எதிரில் உள்ள புல்வெளி

நேரம் : மாலை

காட்சி உறுப்பினர் : நம்பி, வீணா

மாலைக் கதிரவன் சோலைச் செடிகளைப் பசும்பொன் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தான். வகுப்புக்கள் முடிந்து ஒவ்வொரு மரத்தின் அடி யிலும் ஜோடிப் புறாக்களாக மாணவர் கூட்டம், தனிமையை விரும்பும் தத்துவ ஞானியர், ஒதுக்குப் புறத்தில் ஒரு புன்கு மரம்: அதனடியில் மகிழ்ச்சியூட்டும் சிந்தனையில் நம்பி, வீணா மெல்லென நடந்து வந்து நம்பியின் பின்புறம் நிற்கிறாள். நம்பி திரும்பிப் பார்க்காமலேயே, அவளைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கிறான்.

நம்பி:

வா வீணா!

வீணா:

வந்திருப்பது
நான் தான் என்பதை
எப்படித்
தெரிந்து கொண்டீர்கள்?

நம்பி:

என் இதயத்துடிப்பு
எனக்குத் தெரியாதா?
தென்றலின் வருகை
கண்ணுக்குத் தெரிகிறதா?

வீணா:

இல்லை?

நம்பி:

என்றாலும்—
எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு

பூங்கொடி—
நாட்டியம் ஆடுவதில்லையா ?
அப்படித்தான்

வீணா:

என்ன ?
இன்று கற்பனை
கரை புரண்டு
ஓடுகிறது,

நம்பி:

எல்லாம்—
பழக்க வாசனை தான்

வீணா:

யாருடைய பழக்கம் ?

நம்பி:

கவிதை எழுதும்
என்—
கண்மணியின்
பழக்கம் தான் !

(மெதுவாக அவள் கையைப் பற்றுகிறான்.)

வண்டின் மேனியில்
மகரந்தம்
படியாமல் இருக்குமா ?

வீணா:

பொல்லாத வண்டே !
கிள்ளாதே கையை.

(வெடுக்கென இழுத்துக்கொள்கிறாள்).

நம்பி:

'விடியல்' இதழில்
நீ எழுதியிருந்த
'விட்டிலைப்' படித்தேன்,

வீணா:

ஓ!
அதுதான் இந்தக்
கவிதை மயக்கமா ?

நம்பி:

—விடியல்—
விளம்பரமில்லாத
சிறிய பத்திரிகை,
வேறு இதழ்களில்
நீ—
எழுதுவதில்லையா ?

வீணா:

விளம்பரத்தை
வைத்துக்கொண்டு
ஒரு பத்திரிகையின்
தரத்தை
மதிப்பிட முடியாது,
வெளுத்த மல்லிகையின் மணம்
கண்ணைப் பறிக்கும்
போகன் வில்லாவுக்கு உண்டா ?

தரமில்லாத பொருள்களே
அதிக விளம்பரத் தோடு
வருகின்றன,

மிக உயரத்தில் பறக்கும்
வல்லூறு—
வலிமை மிக்கது.
ஆனால்—
வசந்தத்தைக்
கூவியழைக்கும் ஆற்றல்
சிறிய பறவையான
குயிலுக்குத்தான்.

ஒவென்று—
மௌன அழுகையுடன்

ஓடும் ஆறு
பரப்பில் பெரியது.
ஆனால்—
சிலம்பிசை குலுங்க
மஞ்லச் சரிவில்
மலர்களைச் சிதறிப்
பாடிக் குதித்து வரும்
பளிங்கு நீர் அருவியின்
அழகுக்கு
அது ஈடாகுமா?

நம்பி:

அப்படியென்றால்—
அமைதியை விட
உனக்கு—
ஆரவாரம் தான்
பிடிக்குமோ?

வீணா:

உண்மைதான்?
எவ்வளவு நேரம்
ஊமை நிலவை
உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு
இருக்க முடியும்

நமது சுவையுணர்வு
உயிரோட்ட முள்ளதாக
இருக்க வேண்டும்?
வானம் வளைக்கும்
இந்திர வில்லும்,
கூனல் நிலவும்,
கொட்டிக் கிடக்கும்
நட்சத்திரப் பூக்களும்
கன்னியா குமரிக்
கடற்கரைச் சூரியனும்
கொள்ளை அழகுதான்!
என்றாலும்—

சூரியனைப் பற்றிய
மாய கோவ்ஸ்கியின்
சுவையுணர்வு
எனக்கு—
மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.

நம்பி:

யாரவன் ?

வீணா:

உருசியக் கவிஞன்,
பகலவனையும்—
ஒரு பாட்டாளியாகக் கருதி
அவனது—
பயணக் களைப்பைப்
போக்கிக் கொள்ளத்
தன்னோடு
தேநீர் அருந்தக்
கூப்பிடுகிறான்.
மனித நேயம் கலந்த
அவன் கற்பனை
என் உள்ளத்தைத்
தொடுகிறது

நம்பி:

வீணா!
நீ—
ஒதுங்கிச் சிந்திக்கிறாய்!

வீணா:

தேய்ந்து போன
பாதைகள்..
எனக்குச் சலித்து விட்டன,
பன்னீரை விடக்
கண்ணீரும்
பனித்துளிகளை விட
வியர்வைத் துளிகளும்

பளிங்கு மேனிகளை விட
பசித்த வயிறுகளும்
புன்னகைகளை விடப்
பெருமூச்சுக்களும்
என்கவனத்தைப்
பெரிதும் கவர்கின்றன.
சாவுகூட
அழகானதாகவும்
ஆராதனைக் குரியதாகவும்
கம்பீரமானதாகவும்
எனக்குப் படுகிறது.

(நம்பி வியப்போடு அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்)

நம்பி:

வீணா!
என்ன உளறுகிறாய்?

(வீணா குலுங்கிக் குலுங்கிச்சிரிக்கிறாள். சிரிக்கச் சிரிக்க அவள் விழிகளைக் கண்ணீர்ப் படலம் மறைக்கிறது).

வீணா:

என் சுவையுணர்வு
எப்படிப் பட்டதென்று
உங்களுக்குச் சொன்னேன்.
நான் உளறவில்லையே!
தெளிவாகத்தான் இருக்கிறேன்

நம்பி:

நீ—
சாவை ஆராதிப்பதை
நான் விரும்பவில்லை.

வீணா:

நீங்கள் என்னைத்
தவறாகப்
புரிந்து கொண்டீர்கள்

கிரேக்க இலக்கியத்தில்
அகில்லிசின் சாவும்
உரோமானிய இலக்கியத்தில்
கொரியாலனசின் சாவும்
இந்திய இலக்கியத்தில்
கர்ணனின் சாவும்
போற்றிப்
புகழப்படுவதில்லையா!
காதல் இலக்கியங்கள்
கிளியோப் பாத்திரையின் சாவையும்
லைலாவின் சாவையும்
அமராவதியின் சாவையும்
கண்ணீர் வரிகளால்
ஆராதிக்க வில்லையா?
இத்தகைய சாவுகள்
மீண்டும் உயிர்த்து
அமரத்தன்மை அடைவதில்லையா?

அதனால் தானே
இத்தகைய சாக்காடு
'பிச்சையெடுத்தாவது
பெற்றுக் கொள்ளும்
தகுதியுடையது'—
என்று சொன்னான் வள்ளுவன்.

நம்பி:

வீணா;
போதும்!
சாவைப் பற்றிப்
பேசியது போதும்!
வாழ்வதைப் பற்றிப் பேசு!

வீணா:

எனக்கு
வாழ்வதில்
அலாதி விருப்பம்,
அதுவும்—

உங்களைப் போன்ற
ஓர் உயர்ந்த மனிதரைத்
திருமணம் செய்துகொண்டு...

நம்பி:

உஹும்...
திருமணம் செய்து கொண்டு..

வீணா:

வீரமிக்க
ஆண் குழந்தைகள்
பல பெற்று...

நம்பி:

பெற்று...

வீணா:

அவர்களை—

வரிப்புலிகளாக வளர்த்து...

நம்பி:

வளர்த்து..

வீணா:

அவர்களை—

விடுதலைப் போருக்கு, அனுப்பி...

நம்பி:

அனுப்பி...

வீணா:

அவர்கள்—
தங்கள் பிறந்த மண்ணுக்காகப்
போராடி

நம்பி:

போராடி....

வீணா:

ஒவ்வொருவராகப்
போர்க்களத்தில் மடிவதைக்
கார்க்கியின் 'அன்னையைப்' போல்
நான் பெருமித்தோடு
நின்று பார்த்துக் கொண்டு
இருக்க வேண்டும்.

(வீணா குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறாள். நம்பி உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஊமையாகிறான். தன்கைக்குட்டையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விடுகிறான். வீணா அழுது கொண்டே சிரிக்கிறாள். சிரித்துக் கொண்டே அழுகிறாள். இருவரிடையே சிறிது நேரம் அமைதி நிலவுகிறது).

எனக்கு—
சேக்ஸ்பியரைப் பிடிக்காது.
அவன்—
அரசகுடும்பங்களின்
சமாதிகளைத் தன்
ஆடம்பரச் சொற்களால்
அலங்கரித்தவன்.
பெரியகோவில்
நந்தியாகப்
பின்னால் வந்தவர்களின்
புகழ்ப் பாதையை
அடைத்துக் கொண்டிருப்பவன்.
ஏழையாகப் பிறந்து
ஏழையாக வளர்ந்து
ஏழையாக வாழ்ந்து
ஏழைகளின்
கல்லறைகளின் நடுவே
படுத்திருந்து
அவர்களின்
ஏக்கங்களை
ஏமாற்றங்களைக்
கண்ணீரைப்
பெருமூச்சைப்

முப்பத்திரண்டு பாடல்களில்
பிரதிபலித்துக் காட்டி விட்டுத்
தன்படைப் போடு
தானும் நிலைத்துநிற்கும்
எளிய
தாமஸ் கிரேயை
எனக்கு
மிகவும் பிடிக்கும்

நம்பி:

வீணா!
ஏழ்மையை—
வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும்
எல்லாரும்
தமது உள்ளத் துணர்ச்சிகளை
உண்மையாகவே
பிரதிபலிப்பதாக
நீ நினைக்கிறாயா ?
ஏழ்மையின் பெயராலும்
நாம்—
ஏமாற்றப்படுகிறோம்
குளிர்பதன அறையிலமர்ந்து
வெளிநாட்டு மதுவைக்
குடித்துவிட்டு
ஏழ்மைக்கு—
வக்காலத்து வாங்கும்
பட்டுச் சட்டைக்
கவிஞர் களையும்
பணம் கொழுத்த
படத்தயாரிப்பாளர்களையும்
எனக்குத்தெரியும்.

இந்தப்—
போலிப் புத்தர்கள்
நாட்டுக்கு நாடு
மலிந்து விட்டார்கள்
கொட்டில் காவலுக்கு வந்த

இடையர்களே
கொல்லும் வேங்கைகளாக
மாறி விட்டால்... ?
காப்புப் பெட்டகமே
களையான் புற்றானால்.. ?
இழுக்கும் உயிர்மூச்சே
எரிவாயுவாக மாறினால்.. ?

வீணா:

அழகான உருவகங்கள் ?

நம்பி:

ஆனால்—
அவைகள்
மறுக்க முடியாத உண்மை;
பாட்டாளி அரசுகளின்
பாசறைகள்
அட்டை வீடுகளாகச்
சரிந்து போன பிறகுமா
உனக்கு—
உண்மை புலனாகவில்லை ?

வீணா:

நம்பி !
சரிவே—
புதுப்பிக்கப்
படுவதற்குத்தானே ?
மரங்கள்
இலையை உதிர்ப்பது
மீண்டும்
தளிர்ப்பதற்குத்தான்
என்பது
உங்களுக்குத் தெரியாதா ?

ஒரு கொள்கை
தோற்று விழுந்தால்,
அந்த இடத்தில்
அதைவிட ஆற்றல்மிக்க

ஒரு புதிய கொள்கைக்குக்
கால் கோளிடப்படுகிறது
என்பது பொருள்,
பத்துக்கு அடுத்தது
பதினொன்று தான்;
ஒன்பது அன்று!

நம்பி:

வன்முறைகளால்
சாதிக்கப்படுவது எதுவுமே
நிலைத்திருப்பதில்லை
உண்மையான
மனமாற்றமின்றி
எதையும்—
நிலையாகச்
சாதிக்க முடியாது.

மேகங்களின் மோதலால்
ஏற்படும் மின்னல்கள்
கண்ணைப் பறித்தாலும்
கணநேரத்தில்
மறைந்து விடுகின்றன
அல்லவா ?

வீணா:

நீங்கள்—
காந்தியம் பேசுகிறீர்கள்,

நம்பி:

காந்தியடிகள் கூறிய
'தர்மகர்த்தா கொள்கைதான்
இச்சமுதாயத்துக்கு
ஏற்ற மருந்து!'

வீணா:

அதையுத்தான்
சர்வோதய இயக்கம்

சோதித்துப் பார்த்து விட்டதே!
கொடுத்த பூதானத்தைத்
திரும்பப் பெறச்
சிலர்—
வழக்குமன்றத்துக்குப்
போன கதை
உங்களுக்குத் தெரியாதா ?
வள்ளுவர் கூறிய ஒப்புரவும்
காந்தியடிகளின்
அறக்கொடைக் கொள்கையும்
உயர் மனிதர்
ஒரு சிலரின்
உள்ளங்களில்
நிலையான மாற்றங்களைக்
கொண்டு வரலாம்
ஆனால்—
சமுதாயத்தின்
உள்ளத்தை மாற்றச்
சட்டத்தால் தான் முடியும்.

நம்பி:

வீணா!
உன்னைப்
பேச்சில் வெல்லமுடியாது
பெண்கள்
பேசப்பிறந்தவர்கள்
அதனால்தான்
பாரதி—
கண்ணம்மாவைப்
'பேசும் பொற் சித்திரமே'
என்றான்

வீணா:

நம்பி!
என்னை நீங்கள்
வியப்பில் ஆழ்த்துகிறீர்கள்!

நம்பி:

எப்படி ?

வீணா:

மருத்துவர்களுக்கும்
இலக்கியத் துறைக்கும்
பெரும் பாலும்—
தொடர்பு இருப்பதில்லை.
அவர்கள் தொழில் அப்படி,
ஆனால் நீங்கள்..
அதற்கு விதிவிலக்கு,

நம்பி:

அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை,
மருத்துவன் தாமோதரன்
சங்கப்புலவன் ஆகவில்லையா ?
ஆங்கிலக் கவிஞன் கீட்சும்
சிறுகதை மன்னன்
செகாவும்
சாதனை எழுத்தாளன்
சாமர் செட் மாமும்
மருத்துவப் பட்டம் பெற்ற
உலக இலக்கிய மேதைகள்.

வீணா:

எதிர் காலத்தில்
நீங்களும்—
அவர்களைப் போல்
இலக்கிய மேதையாக மாற
என் வாழ்த்துக்கள்.

நம்பி:

வாழ்க வையகம்!
வாழ்க வளமுடன் ?

(மகிழ்ச்சியோடு பிரிகின்றனர்)

—திரை—

காட்சி 13

இடம் : சொற்கோவின் அறை: மாணவர் விடுதி

நேரம் : பின்னிரவு

உறுப்பினர் : சொற்கோ, இந்திரஜித், வாணன் கோபி மற்றும் பலர்,

பல்கலைக்கழகத்தில் ஆண்கள் விடுதிக்கும் பெண்கள் விடுதிக்கும் இடையில் இருந்த வாயில் தற்காப்பின் காரணமாக அடைக்கப்பட்டு, வேறுபக்கம் வழிதிறந்து விடப்படுகிறது. அதனால் ஆண்கள் விடுதியை ஒட்டிய பாதையில் மாணவிகள் வருவது அறவே நின்று போயிற்று. இந்த ஏற்பாடு சில மாணவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. குறிப்பாக சொற்கோவுக்கும் அவன் நண்பர்களுக்கும் இது எரிச்சலூட்டுகிறது. இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் போராட்டம் நடத்த எண்ணிச் சொற்கோவின் அறையில் கூடுகின்றனர் அவனுடைய நண்பர்கள்.

சொற்கோ:

நண்பர்களே!
பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தின்
இச் செயல்
மாணவர் சமூகத்தின்
மரியாதை மீது பூசப்பட்ட
அவமானச் சேறு
இதை நாம்—
இப்படியே விட்டு விடக் கூடாது.

இந்திரஜித்:

உண்மைதான்,
இதற்கு நாம்
குனிந்து கொடுத்தால்
நிரந்தரக் கூனர்கள்
ஆகிவிடுவோம்,
பின்னர் நம்மால்

நிமிர்ந்து நிற்க
முடியாமலே போய் விடலாம்.

வாணன்:

சரி! என்ன செய்யலாம்?

சொற்கோ:

போராட்டம்!
பல்கலைக் கழக
மாணவர் போராட்டம்!
பல்கலைக் கழகத்தைச்
செயல் படாமல்
தடுக்க வேண்டும்

வாணன்:

போராட்டத்திற்குரிய
கோரிக்கை என்ன?
மூடிய பெண்கள் விடுதியின்
வாயிலைத்
திறந்து விட வேண்டும்
என்பதா?

இந்திரஜித்:

போராட்டத்தின்
நோக்கம் அது தான்!
ஆனால்--
அதையே ஒரு
கோரிக்கையாக
வைப்பது எப்படி?
செய்தித்தாளில்
இச்செய்தி வெளியானால்
எல்லோரும் நம்மைக்
கேலியாகப் பார்ப்பார்கள்,

சொற்கோ:

கேரம் விளையாட்டில்
சிவப்புக் காய்
குழியில் விழவேண்டும்,

இந்திரஜித்:

நீ சொல்ல வருவது
என்னவென்று புரிகிறது,
வேறு காயை
வேகமாக அடித்து மோதிச்
சிவப்புக் காயைக்
குழியில் தள்ள வேண்டும்,
அப்படித் தானே ?

சொற்கோ:

இந்திரஜித்!
நீ அறியாயப் புத்திசாலி!
நீ தான்—
நடக்கவிருக்கும் போராட்டத்தின்
துணைத் தளபதி

வாணன்:

வாழ்த்துக்கள்!

அப்படியென்றால் தளபதி ?

சொற்கோ:

பல்கலைக் கழகத்தை விட்டு
வெளியேறும் வரையில்
நான் தான்—
எல்லாப் போராட்டங்களுக்கும்
நிரந்தரத் தளபதி
அந்தப் பதவியை
என்னிடமிருந்து
யாரும்—
பறிக்க முடியாது.

வாணன்:

சரி!
தளபதியாரே!
போராட்டத்திற்குரிய
கோரிக்கை என்ன ?

சொற்கோ:

கோரிக்கைகளுக்கா பஞ்சம்?

இந்திரஜித்:

கோரிக்கைகளைத்
தேர்ந் தெடுக்கும் போது
கவனம் தேவை.
கலைப்பிரிவு மாணவர்கள்
மட்டு மன்றிப்
பொறியியல்
மருத்துவத்துறை மாணவர்களும்
பங்கு பெறும்படி
கோரிக்கைகளைத்
தேர்ந் தெடுக்க வேண்டும்.

சொற்கோ:

உண்மைதான்!
போராட்டப் பந்தல் அலங்காரமாகவும்
இருக்க வேண்டும்;
எல்லாரையும்—
அடக்கிக் கொள்வதாகவும்
இருக்க வேண்டும்.

இந்திரஜித்:

உணவு விடுதி
எல்லாருக்கும்
பொதுவான பிரச்சனை.
'வழங்கும்' உணவு தரமில்லை!
வார்டனை மாற்று — என்பது
முதல் கோரிக்கை.

கோபி:

தண்ணீர்க் கட்டுப்பாடு
இயல்பான ஒன்று.
அதையும்—
சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

சொற்கோ:

'குழாய்களில் தண்ணீர்
இரவும் பகலும்—
எந்நேரமும் வரவேண்டும்'!
என்பது—
இரண்டாவது கோரிக்கை,

வாணன்:

அகமதிப் பீட்டை
அகற்ற வேண்டும்.
இது மூன்றாவது கோரிக்கை.

சொற்கோ:

அன்று நாம்
சிற்றண்டிச் சாலையில்
நின்று கொண்டிருந்தபோது
'கழுதை கெட்டால்
குட்டிச்சுவர்!' —என்று
வரலாற்றுப் பேராசிரியர்
வன்மீக நாதன் சொன்னாரே
நினை விருக்கிறதா ?

கோபி:

ஏன் இல்லாமல் ?

சொற்கோ:

கழுதை என்று
மாணவச் செல்வங்களைத் திட்டிய
வரலாற்றுப் பேராசிரியர்
வன்மீக நாதனை
மாற்றிவேண்டும்— என்பது
நான்காவது கோர்ிக்கை.

கோபி:

போதும்! போதும்!
போராட்டம் எப்போது ?

சொற்கோ:

நாளை காலை
சரியாக எட்டுமணிக்கு. நண்பர்களே!
இன்று விடிவதற்குள்
போராட்டத் தட்டிகளை
எழுதி முடிக்க வேண்டும்.
விரைந்து—
செயல்படுவோம்.

—திரை—

காட்சி 14

இடம் : கழக வரவேற்பு வளைவிடம்
நேரம் : காலை
உறுப்பினர் : சொற்கோ தலைமையில் மாணவர் பட்டாளம்

மாணவர் கூட்டம் பல்கலைக்கழக வாயிலை அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மாணவர்கள் யாரும் உள்ளே செல்லாமல் கூட்டமாக நின்று கோஷமிடுகின்றனர். சிலர் செய்வதறியாது வீடு திரும்புகின்றனர்; ஆசிரியர்களோ, மாணவர்களின் கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் அஞ்சி, அவசரமாக உள்ளே நுழைகின்றனர். வீணா, தோகை வஞ்சி முதலிய பெண்களும் போராட்டத்தில் பங்கேற்கின்றனர். தோளில் ஒலிபெருக்கியைச் சுமந்த வண்ணம் சொற்கோ பேசுகின்றான்.

சொற்கோ :

என் உயிரினும் இனிய
மாணவ நண்பர்களே !
நான் –
தலைவணங்கும்
தாய்க்குலமே!
மாணவர் போராட்டம்
மூன்று வகைப்படும்,
ஒன்று –
தானாக வெடிப்பது,
இரண்டு –
பிறர் தூண்டுதலால்
ஏற்படுவது,
மூன்று –
நிர்வாகத்தால்
நம்மீது
திணிக்கப்படுவது,
இப்போராட்டம்
மூன்றாவது வகையைச் சார்ந்தது,
நாம் –
கல்விக்காகச்

செலவிடும் பணம்
நம் பெற்றோர்களின்
வியர்வை,
பெருமூச்சு,
என்பதை நானறிவேன்,

நாம் —
போராட்டத்தைத்
தேடி அலையவில்லை
போராட்டம் —
நம்மைத்
தேடி வந்திருக்கிறது

மாணவர்களாகிய நமக்கு
அடிப்படைத் தேவை
சோறும் நீரும்!
விடுதிச் சோறு
விலையதிகம் என்றாலும்
அதைத்
தூய்மையாகக் கேட்கிறோம்.

குழாயைத் திறந்தால்
தண்ணீர் வரவேண்டும்
இவற்றைக் கொடுக்க முடியாத
விடுதிக்காப்பாளரை
மாற்று என்று கேட்பதில்
என்ன குற்றம்?

பட்டம் பெறவந்த
பல்கலை மாணவர்களைக்
கழுதை யென்று சொல்லலாமா?
என்ன வாய்க் கொழுப்பு?
அந்தப் பேராசிரியரை
உடனே —
மாற்ற வேண்டும் என்று
கேட்பதிலே என்ன தவறு?

மாணவர் கூட்டமெனும்
மதயானைகளை
மண்டியிடச் செய்யும் அங்குசம்

அகமதிப்பீடு
அது நமக்குத் தேவைதானா?
சொல்லுங்கள் தோழர்களே!

மாணவர்கள் :

கூடாது! கூடாது!

சொற்கோ :

கட்டுண்டோம் பொறுத்திருப்போம்
காலம் மாறும் என்ற வரம்பை
நாம் கடந்து விட்டோம்!
எவ்வளவு நாட்களுக்குப்
பொறுத்திருப்பது?
பொறுத்தது போதும்!

மாணவர்கள் :

பொங்கி எழுவோம்!

வீணா :

பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தின்
பிடிவாதம்!

மாணவர்கள் :

ஒழிக!

தோகை :

மாணவர்கள் போராட்டம்!

மாணவர்கள் :

ஓங்குக!

வஞ்சி :

நிறைவேற்று நிறைவேற்று!

மாணவர்கள் :

மாணவர்கள் —
கோரிக்கைகளை
நிறைவேற்று!

(மூத்த பேராசிரியர் இருவர் மாணவர் போராட்டம் நடக்கும் இடத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்)

இந்திரஜித் :

டேய் சொற்கோ!
தஞ்சைப் பெருவுடையாரும்
'செகண்ட் இட்' சீனிவாசனும்
வருகிறார்கள்.

(கணக்குப் பேராசிரியர் கனகசபை தஞ்சாவூர்க் காரர்; இரட்டை நாடி உடம்புடையவர், அவருக்கு மாணவர்கள் வைத்த பெயர் தஞ்சைப் பெருவுடையார். ஆங்கிலப் பேராசிரியர் சீனிவாசன் பல்கலைக்கழக ஆட்சிக் குழுவில், துணைவேந்தர் ஏதேனும் தீர்மானம் கொண்டுவந்தால், உடனே எழுந்து 'I second it' என்று கூறுவார். அதனால் மாணவர்கள் அவருக்கு 'செகண்ட் இட் சீனிவாசன்' என்று நாமகரணம் செய்திருந்தனர்.)

கனகசபை :

தம்பி சொற்கோ!
துணை வேந்தர்
கூப்பிடுகிறார்!
போகலாம் வா!

சொற்கோ :

ஏன்? எதற்கு;

சீனிவாசன் :

என்ன குறையிருந்தாலும்
பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.
போராட்டம் எதற்கு?

சொற்கோ :

எங்கள் கோரிக்கைகள்
ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட
பிறகுதான்
பேச்சு வார்த்தை!

கனகசபை :

இது என்னப்பா பிடிவாதம் ?
பேச்சுவார்த்தை நடத்தாமல்
கோரிக்கைகளை
எப்படித் தீர்ப்பது ?

சொற்கோ :

கோரிக்கைகளைத்
தெளிவாக
எழுதி ஒட்டியிருக்கிறோம்.

சீனிவாசன் :

பயித்தியம் தீர்ந்த பிறகுதான்
திருமணம்!
திருமணம் முடிந்தால்தான்
பயித்தியம் தீரும் என்ற
கதையாக வல்லவா இருக்கிறது ?
இதுதான் –
உங்கள் முடிவா ?

சொற்கோ :

ஆமாம் ஐயா!

இதில் மாற்றமில்லை

(பேராசிரியர் இருவரும் வருத்தத்தோடு திரும்புகின்றனர். அப்போது தமிழ்ப் பேராசிரியை தமயந்தி வருகிறார்.)

வாணன் :

டேய் ! தமிழம்மா வருகிறார்.
அவர் –
பலாப்பிசின் ஆயிற்றே!
இலேசில் விடமாட்டார்.

தமயந்தி :

தம்பி சொற்கோ!
என்னடா கண்ணா இதெல்லாம் ?

சொற்கோ :

போராட்டம் அம்மா!

தமயந்தி :

போராட்டமா ?
ஏம்ப்பா! இது போராடும் வயதா ?
படிக்கும் வயதப்பா!

சொற்கோ:

ஏம்மா!
தலையாலங் கானத்துச்
செருவென்ற
பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
சிறிய வயதில்
பெரிய போராட்டத்தை நடத்தியதாக
நீங்கள் தானே சொன்னீர்கள்!

தமயந்தி :

தீட்டிய மரத்திலேயே
பதம் பார்க்கிறாயே!
வள்ளுவர் –
உனக்காகவே
ஒரு குறட்பா
பாடியிருக்கிறார்!

சொற்கோ :

என்னம்மா அது ?

தமயந்தி :

கற்றிலனாயினும் கேட்க' – என்று
நீ படிக்கவில்லை யென்றாலும்
பரவாயில்லை!
நான் சொல்வதைக் கேள்!

சொற்கோ :

தாயே!
உங்களைத்

தலை தாழ்த்தி வணங்குகிறேன்;
என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.
கோரிக் கைகள் —
ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால் ஒழியப்
பேச்சு வார்த்தை இல்லை.

(அப்போது மாணவரிடையே சலசலப்பு மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாமல் நம்பியின் தலைமையில் உள்ளே நுழைகின்றனர்)

இந்திரஜித் :

தூரோகிகள்!

மாணவர்கள் :

ஒழிக!

இந்திரஜித் :

அவர்களை —
உள்ளே விடாதீர்கள்!
தடுத்து நிறுத்துங்கள்!

(மாணவர்கள் கைகலப்பிலும் கல்வீச்சிலும் ஈடுபடுகின்றனர்)

— திரை —

காட்சி 15

இடம் : பல்கலைக் கழக மருத்துவமனை

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : நம்பி, மேகலை, வீணா, தோகை, மருத்துவர் மற்றும் மாணவர்கள் சிலர்

நம்பி கல்லெறிப்பட்டு, பலத்த காயத்துடன் மருத்துவ மனையில் மயங்கிய நிலையில் கிடக்கிறான், அவனைச் சுற்றிலும் மாணவர்கள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்; அப்போது மருத்துவர் உள்ளே நுழைகிறார்.

மருத்துவர் :

அன்புகூர்ந்து எல்லாரும்
விலகிச் செல்லுங்கள்!
நல்ல காற்று –
நம்பியின் மேல் படட்டும்.

(மாணவர்கள் விலகி வெளியில் செல்கின்றனர். வீணா மட்டும் போகாமல் கட்டிலருகே நின்று கொண்டிருக்கிறாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர்ப் படலம்)

போராட்டம் நடத்துவது எளிது,
போகும் உயிரை –
மீட்டுக் கொடுக்க முடியுமா
உங்களால்?
இன்று காலை –
காட்டுமிராண்டிகளாக
நடந்து கொண்டீர்கள்

(வீணா தேம்பி அழுகிறாள்.)

இப்பொழுது அழுது என்ன பயன்?

வீணா :

டாக்டர்!
நம்பியின் உயிருக்கு...

மருத்துவர் :

இப்போது ஒன்றும்
சொல்ல முடியாது,
இரவு எட்டுமணியாகட்டும்.

(மருத்துவர் வெளியே செல்கிறார். பேராசிரியர் மேகலையும் தோகையும் உள்ளே வருகின்றனர். நம்பியை இரக்கத்தோடு பார்த்த வண்ணம் நிற்கிறார் மேகலை.)

மேகலை :

காந்தியத்தைத்
துப்பாக்கிக்குண்டு
துளைத்ததைத் தெரிந்திருந்தும்
நம்பி காந்தியம் பேசுகிறான்.
அவனுக்குச் –
சரியான தண்டனைதான்!

வீணா :

நம்பி –
உள்ளே நுழைந்திருக்கக்கூடாது.

மேகலை :

அப்படிச் சொல்ல
நமக்கென்ன உரிமை ?
ஒரு மாணவனுக்குப்
போராட்டம் நடத்த
எவ்வளவு உரிமை இருக்கிறதோ
அவ்வளவு உரிமை
அதை எதிர்க்கவும்
இருக்கிறது.

வீணா :

போராட்டத்தில்
கலந்து கொண்டவர் பலர்
எதிர்த்தவர் சிலர்

மேகலை :

எண்ணிக்கையில்
குறைந்தவர்கள் என்பதற்காக
அநியாயம் என்று பட்டதை
எதிர்க்காமல் இருக்கக் கூடாது.
சில சமயங்களில்
குருவிகள் கூடத்
தற்காப்புக் காகப்
பெரிய வல்லூறைத்
துரத்துவதைப் பார்த்திருக்கிறேன்
காலில் மிதிபடும்
கட்டெறும்பும்
நம்மைத்
திரும்பிக் கடிப்பதில்லையா ?
(மருத்துவர் உள்ளே வருகிறார்)

மேகலை :

வணக்கம் டாக்டர் !

மருத்துவர் :

வணக்கம்.

மேகலை :

நம்பிக்கு –
ஆபத்து எதுவுமில்லையே ?

மருத்துவர் :

மூளையில் –
சேதம் ஏதுமில்லை.
நினைவு திரும்ப
இன்னும் –
சிலமணி நேரம் ஆகும்.

(அப்போது பணியாள் ஒருவன் வந்து துணைவேந்தர் அழைப்பதாகச் சொல்லி மேகலையை அழைத்துச் செல்லுகிறான், வீணா நம்பியைப் பிரிந்து செல்ல மனமில்லாமல் அவன் படுக்கைக்கருகில் நாற்காலியில் அமர்கிறாள்)

– திரை –

காட்சி 16

இடம் : துணைவேந்தர் அறை

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : துணைவேந்தர், மேகலை. ஆங்கிலப்பேராசிரியர் சீனிவாசன்.

துணைவேந்தர் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு வீற்றிருக்கிறார்: எதிரில் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் சீனிவாசன் அமர்ந்திருக்கிறார். மேசை மீதிருந்த கோப்புகள் மின்விசிறிக் காற்றில் படபடக்கின்றன.

சீனிவாசன்

மாணவர்கள் போராட்டத்தை
விட்டுக் கொடுப்பதாகத்
தெரிய வில்லை.

துணைவேந்தர்

இது–
ஒரு விதமான
கைகேயித்தனம்.
சில பெண்கள்–
கணவனை நேரடியாக
எதிர்க்க முடியாமல்
தலையை விரித்துப் போட்டுக்கொண்டு
குப்புறப்படுத்துக் கொள்வதில்லையா ?
அது போலத்தான் இதுவும்.

சீனிவாசன்

சரியாகச் சொன்னீர்கள்.

துணைவேந்தர்

பின் என்ன ?
நம்மால் அடக்கப்பட்டும்
தண்டிக்கப்பட்டும்
தேர்வுச் சமயங்களில்

கட்டுப்பாட்டுக்கு
உட்படுத்தப்படும்
துன்புறும் மாணவர்கள்
நம்மை—
நேரடியாக
எதிர்க்க முடியாமல்,
கோரிக்கை என்னும்
போர்வைக்குள் புகுந்து கொண்டு
போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள்

சீனிவாசன்

உண்மைதான்
ஆனால்—
அவையாவும்
அவர்கள் நன்மைக்குத்தானே
செய்யப்படுகின்றன:
கறிவேப்பிலை—
சிறு செடியாக இருக்கும்போது
அதன்—
நுனியைக் கிள்ளி விடுவது
அது நன்றாக
வளர வேண்டும்
என்பதற்குத் தானே ?

துணைவேந்தர்

மாணவர்கள்—
அப்படி எடுத்துக் கொள்வதில்லையே!

(மேகலை உள்ளே வருகிறார்)

யார் மேகலையா ?
வாருங்கள்!
உங்களைத்தான்.
ஆவலோடு
எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

(மேகலை எதிரில் உள்ள இருக்கையில் அமர்கிறார்)

மேகலை: (மனதிற்குள்)

ஆகா! என்ன குழைவு!
என்னையும்—
தேவைப்படும் போது
கறிவேப்பிலையாகப்
பயன் படுத்திக் கொண்டு
மற்ற சமயங்களில்—
தூக்கி எறிந்துவிடுகிறீர்!

(வெளிப்படையாக அப்படியா)

துணைவேந்தர்:

இதனை இதனால்...
அந்தக் குறள்
நினைவுக்கு வரவில்லை.

மேகலை:

இவன் முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்.

துணைவேந்தர்:

ஆமாம்! நல்ல குறள்!
இந்த மாணவர் போராட்டத்தை
முடித்து வைப்பதற்கு ஏற்றவர்
நீங்கள் தான்.

மேகலை:

வள்ளுவர் கூட
'அவன்கண் விடல்'
என்று தானே கூறுகிறார்
'அவள்கண் விடல்' என்று
கூறவில்லையே?
ஆண்களால்
முடியாத காரியத்தைப்
பெண்ணாகிய நான்....
(மனதிற்குள்)

என்னுடைய அருமை
இப்போது தான் தெரிகிறதோ ?
தமிழ்த் துறை என்றால்
உமக்கு எப்போதும்
மாற்றாந்தாய்
மனோபாவம் தானே!
படு! நன்றாகப்படு!

துணைவேந்தர்:

மேகலை!
நீங்கள் அப்படிச்
சொல்லக் கூடாது,
பட நாகம்—
மகுடிக்குத்தான் கட்டுப்படும்.
மாணவர்கள்—
உங்களுக்குத்தான்.
கட்டுப் படுவார்கள்.

மேகலை:

என்னிடம்
ஏது மகுடி ?

துணைவேந்தர்:

உங்கள் பேச்சு!
உங்கள் கவிதை!
உங்கள் ஆளுமை!
மாணவர்கள்—
உங்களைக் கண்டால்
வெள்ளாடுகளாக
உங்கள் பின்னால்
தலையாட்டிக் கொண்டு
ஓடி வருகிறார்கள்.
நீங்கள் சொன்னால்
மறுக்க மாட்டார்கள்.
இந்த வாரத்தில்—
கல்வி அமைச்சர்
இங்கு—

வருகை தருகிறார்.
இந்தப்—
பல்கலைக்கழகத்தின்
கௌரவமே
உங்கள் கையில்தான்
இருக்கிறது.
எப்படியாவது..

மேகலை:

முயன்று பார்க்கிறேன்

(மேகலை விடைபெற்றுச் செல்லுகிறார்)

—திரை—

காட்சி 17

இடம் : மேகலையின் வீடு,

நேரம் : இரவு

உறுப்பினர் : மேகலை, சொற்கோ, இந்திரஜித், வீணா, தோகை இன்னும் மாணவர்கள்.

மேகலை நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறார். எதிரில் உள்ள இருக்கைகளில் மாணவர்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் ஒரு கட்டாய அமைதி எல்லாரையும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அமைதியை உடைத்து மேகலை பேசத்தொடங்குகிறார்

மேகலை:

உங்கள் போராட்டக்
கோரிக்கைகள் யாவை ?

சொற்கோ:

தரமான விடுதியுணவு
தட்டுப்பாடில்லாத தண்ணீர்
அகமதிப்பீட்டு நீக்கம்
மாணவர்க்கு மரியாதை.

மேகலை:

இவைதான்–
உண்மையான
காரணங்களாக இருந்தால்
நானும்–
நாளை உங்களோடு
போராட்டத்தில்
கலந்து கொள்கிறேன்.

(மாணவர்கள் எல்லாரும் வியப்போடு நிமிர்ந்து பார்க்கின்றனர்).

உள்ளத்தில்
கைவைத்துச் சொல்லுங்கள்!
இவை தான்—
போராட்டத்துக்கு
உண்மையான காரணங்களா?

(மௌனம். எல்லாரும் விழிக்கின்றனர்.)

ஏன் உங்கள்
வாயடைத்து விட்டது?
பேசுங்கள்!

(எல்லாரும் தலைகுனிகின்றனர்)

பேசமாட்டீர்கள்!
அக்காரணத்தை
வெளியில் சொல்ல
உங்கள் நாகூசுகிறது!
அப்படித் தானே?
வெளியில் சொல்லமுடியாத
காரணத்துக்காக
வேண்டாத கோரிக்கைகளை
முன்வைத்துப்
போராடுகிறீர்கள்!
குட்டி ஆட்டைக்
குறை கூறிக்கொன்ற
ஈசோப்பின் ஓநாய்க்கும்
உங்களுக்கும்
என்ன வேறுபாடு?

இந்திரஜித்:

எங்கள் மீது
பல்கலைக் கழக
நிர்வாகத்திற்கு ஏற்பட்ட
அவநம்பிக்கையினால் தானே
பெண்கள் விடுதியின்
வாயிலை அடைத்தார்கள்?
நாங்கள்—
என்ன குற்றம் செய்தோம்?

மேகலை:

நீங்கள்—
ஏதும் குற்றம் செய்யவில்லை!
அதுவோர்—
முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை.
பெண்கள் விடுதியின்
வாயிலை மூடியதால்
நீங்கள்—
இழப்பது என்ன ?

(எல்லாரும்மௌனம்; தலைகுனிகின்றனர்).

பெண்கள்—
காலையிலும் மாலையிலும்
உங்கள் விடுதிவழியாக
நடந்து செல்லும் போது
வழியில் நின்று நீங்கள்
கேலிபேசி
சீட்டியடித்து
இனிமேல் மகிழமுடியாது!
இது தானே
உண்மையான காரணம் ?
இக்குற்றச்சாட்டை
நீங்கள் மறுக்க வேண்டும்.
அல்லது—
ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(மறுபடியும் மாணவர்கள் தலைகுனிகின்றனர்).

நீங்கள்—
கேலியும் கிண்டலும்
செய்யும் போது
அவ்வழியாகச் செல்லும்
மாணவிகளை
உங்கள் தங்கைகளாகவும்
தமக்கைகளாகவும்
கற்பனை செய்து பாருங்கள்.
சரி...

உங்கள் போராட்டத்தின்
தன்மை என்ன ?

சொற்கோ:

மறியல் !
மாணவர்களை
வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டாமென
அமைதியாக வேண்டிக் கொள்ளுதல்.

மேகலை:

பின்னர்—
வேண்டுதல் எப்படி
வன்முறை ஆயிற்று ?
ஏன்—
கல்லெறித்து தாக்கினீர்கள் ?
அப்படியென்றால்—
உங்கள் போராட்டத்தின் மீது
உங்களுக்கே நம்பிக்கையில்லை
என்பது தானே பொருள் ?

(மீண்டும் மாணவர்கள் தலைகுனிகின்றனர்)

நம்பி—
இப்போது
கல்லெறிபட்டுச்
சாக் கிடக்கிறான்,
இதைக்—
கொலை முயற்சிக்குற்றமாகக்
காவல் துறையில்
புகார் செய்யச் சென்ற
கல்லூரி நிர்வாகத்தை
நான்
தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறேன்.
அவ்வாறு
புகார் கொடுத்தால்
உங்களுள்
பலபேருடைய வாழ்க்கை
பாதிக்கப்படும் !

என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ?
மீண்டும் போராட்டமா ?
இல்லை...

சொற்கோ:

அதை எங்கள்
போராட்டக்குழு தான்
முடிவு செய்ய வேண்டும்

(மாணவர்கள் வெளியேறுகின்றனர்).

காட்சி 18

இடம் : மரநிழல்
நேரம் : மாலை
உறுப்பினர் : நம்பி, வீணா

மருத்துவக்கல்லூரிக்கு அருகே இருக்கும் திறந்த வெளியில் மரநிழலில் அமர்ந்து நம்பி படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது வீணா அவனைத் தேடி வருகிறாள். மருத்துவ விடுதியிலிருந்து உடல்நலம் பெற்றுத் திரும்பியிருந்தாலும், நம்பி இன்னும் சோர்வாகவே காணப்படுகிறான். வீணா அவனருகில் வந்து அமர்கிறாள்.

வீணா:

என்ன நம்பி!
உடல் நலம்
எப்படியிருக்கிறது ?

நம்பி:

பரவாயில்லை.
கொஞ்சம்—
சோர்வாக இருக்கிறது

வீணா:

நீங்கள் அன்று
மறியலை மீறி
உள்ளே—
சென்றிருக்கக்கூடாது.

நம்பி:

ஏன் ?

வீணா:

அதனால் தானே
உங்களுக்கு இத்தகைய
ஆபத்து நேர்ந்தது

நம்பி:

கூரிய முட்கள்
குத்துமென்பதற்காக
ரோஜாவைப்
பறிக்காமல் இருக்க முடியாது.
சுறா மீனுக்குப் பயந்தால்
முத்தெடுப்ப தெவ்வாறு ?

வீணா:

ஆபத்தான உவமைகள்

நம்பி:

அமைதியான
உங்கள் போராட்டம்
ஆர்ப்பாட்டமாக மாறிப்
பின்னர்—
வன்முறையாக வெடிக்குமென்று
நான்—
எதிர்பார்க்கவில்லை.

வீணா:

நெருப் பில்லாமல்
வேள்வியா ?
வன்முறையில்லாமல்
போராட்டமா

நம்பி:

காந்தியடிகள்
அமைதிநெறியில்
போராட்டம் நடத்தவில்லையா ?

வீணா:

பாஞ்சால வீரன்
பகத் சிங்கின் வெடிகுண்டையும்
சௌரி சௌரா தகனத்தையும்
அவரால்—
தடுக்க முடிந்ததா ?

ஆயிரம் ஆயிரம்
சுதந்திர வீரர்களின்
குருதிப் பூத்தானே சுதந்தரம்?

நம்பி:

உண்மைதான்!
ஆனால்—
வன் முறை வென்றதாக
வரலாறில்லை
நெப்போலியனின் வன்முறை
அவனுக்கு—
அமைதியான சாவை
வழங்கவில்லை,
ஐரோப்பாவையே
அவன்—
சுடுகாடாக்கினான்.
ஹிட்லரின் வன்முறை
ஜெர்மானிய இனத்தையே
அரை நூற்றாண்டுகள்
கூறுபோட்டு
ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தியது.
சதாம் உசேனின் வன்முறை அவன் நாட்டு மக்களைச்
சாக்கடைத் தண்ணீரையும்
குடிக்க வைத்தது.
வன்முறைப் புண்—
புரையோடாமல் இருந்ததில்லை.

வீணா:

நீங்கள் சொல்வதில்
பாதி உண்மை இருக்கிறது.

நம்பி:

விளக்கமாகச் சொல்,

வீணா:

வன்முறையை விரும்பித்
தேடிச் செயல்பவன்

தண்டிக்கப் படுவது நியாயம்.
அமைதியை விரும்புபவர் மீது
வன்முறை திணிக்கப்பட்டால்

நம்பி:

போராடுவதைத் தவிர
வேறு வழியில்லை.

வீணா:

ஈழத்தமிழர்நிலை
அதுதானே ?
எங்கள் தாயகத்தில்
சிங்களக் குடியிருப்புகளைக்
கட்டாயமாகத் திணிக்கும்போது
நாங்கள் எப்படி
வாளைத் தூக்காமல்
இருக்க முடியும் ?
எங்கள்—
கண்களைப் பிடுங்கும்போது,
எங்கள்—
கற்பைச் சூறையாடும் போது,
எங்களை—
உயிரோடு கொளுத்தும் போது,
'அரோரா' — என்று
கூவும் அளவுக்கு
எங்கள் உள்ளம்
பக்குவப்படவில்லை.
ஈழப் போராட்டம்
எங்கள்—
உயிர்ப்போராட்டம்

நம்பி:

ஒத்துக் கொள்கிறேன்
ஆனால்—
உங்கள் கைகளே
உங்கள் கால்களை
வெட்டிக் கொள்வதை

என்னால்—

புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

வீணா:

நீங்கள்—
என்ன சொல்கிறீர்கள்
என்பது புரிகிறது,
பங்காளிச் சண்டையைக்
குறிப்பிடுகிறீர்கள்.
பகைவன் கைக்கூலி
நம் இனத்துக்கும்
பகைவன் தானே ?
நம்முடைய பாத்தியில்
முளைத்தது என்பதற்காக
களைகளைப்
பிடுங்கி எறியாமல்
இருக்க முடியுமா ?

நம்பி:

போராளிக் குழுக்களிடையே
ஏற்படும் மோதல்கள்
ஈழத்தமிழரின் ஆற்றலைச்
சிதறடித்து விடவில்லையா ?
உங்கள் ஆற்றல் சிதறாமல்
ஒரு முகப்படுத்தப் பட்டிருந்தால்
உங்கள் குறிக் கோளை
என்றோ
எட்டியிருப்பீர்கள்.

வீணா:

ஈழத் தமிழ்க் குழந்தை
பிறக்கும் போதே
துப்பாக்கியோடு பிறக்கிறது.
ஈழத்தில்—
கடைசித் தமிழன் இருக்கும்வரை
போராட்டம் இருக்கும்.

நம்பி:

உன்னுடைய வீரவசனம்
கேட்பதற்குச் சுவையாக
இருக்கிறது.
தமிழினம் அழிந்தபிறகு
தமிழீழம் எதற்கு ?
உங்கள் குறிக்கோளை அடையச்
சமாதானத் தீர்வே கிடையாதா ?

வீணா:

சமாதானப் பேச்சு என்பது
எங்களை நோக்கி
எங்கள் பகைவர்களால்
அடிக்கடி வீசப்படும்
பட்டு வலை !
ஒவ்வொரு முறையும்
நாங்கள் அதில்
சிக்கிச் சீரழிந்ததுதான் மிச்சம்.

நம்பி:

வீணா !
எந்தப் போராட்டத்துக்கும்
ஓர் எல்லை இருக்கிறது.
வன்முறை—
மீண்டும்
வன்முறைக்குத்தான் வித்திடும்.
சமாதானந்தான்—
நிலையான தீர்வைத்தரும்.
இதை நீ—
பார்க்கத்தான் போகிறாய் !

(எழுந்து செல்கின்றனர்)

—திரை—

காட்சி 19

இடம் : ஆங்கிலப் பேராசிரியர் அறை

நேரம் : பிற்பகல்

உறுப்பினர் : ஆங்கிலப்பேராசிரியர் சீனிவாசன்
கணிதப் பேராசிரியர் கனகசபை

கல்லூரி இடைவேளை. ஆங்கிலப் பேராசிரியர் சீனிவாசன் கொண்டுவந்து சிற்றுண்டியைச் சாப்பிட்டுவிட்டு மேலங்கியைக் சுழற்றி ஆணியில் மாட்டிவிட்டு, உண்டகளைப் புத்தீரப் பெஞ்சின் மீது படுக்கிறார். பல்கலைக்கழகம் துவங்கப்பட்ட நாளில் போடப்ப ட்ட மின்விசிறி 'கடக் கடக்' ஒலியோடு ஏற்ற இறக்கமின்றி ஒரே சீராக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அருகில் இருந்த கட்டுரை ஏடுகளைத் தலையணைக்கித் தலை சாய்க்கிறார் பேராசிரியர். கொஞ்ச நேரம் அறிதுயில், யாரோ செருப்பை இழத்திழுத்து நடந்து வரும் ஓசை மெதுவாக அவர்காதில் விழுகிறது. உடனே யாரென்று புரிந்து கொண்டு எழுந்து உட்காருகிறார். தமது பருவுடலின் பாரத்தைச் சுமந்துகொண்டு நீராவி இயந்திரத்தின் 'பிஸ்டனாகப்' பெருமூச்சு விட்ட வண்ணம் கணிதப் பேராசிரியர் கனகசபை உள்ளே நுழைகிறார்.

சீனி:

யார் கனகசபையா
வரணும்! வரணும்!
என்ன இப்படித்
தட்டுத் தடுமாறி
பசங்க—
ரொம்பவும்
கலாரசனையோடு தான்
உங்களுக்குப்
பேர்வச்சிருக்கானுக
எது தெரிஞ்சாலும்
தெரியா விட்டாலும்
வாத்தியாருக்கு

வக்கணையாப்
பேரு வைக்கறதில
கொம்பனுங்க.

என்னய்யா கிண்டலா ?
இந்த 'ஜடம்'
இவ்வளவு பெரிய
உடம்பைச் சுமந்துக்கிட்டுப்
படியேறி வந்திருக்கேன்னு
கொஞ்சமாவது
இரக்கப்பட்டீரா ?

சரி!
வந்த சமாச்சாரத்தைச்
சொல்லுங்க.

பசங்க போராட்டம்
உச்சக் கட்டத்துக்குப்
போயிடுச்சு.
என் ஸ்கூட்டர்
டயரைக்
கிழிச் சிட்டானுக,
கண்ணாடிக் கதவு
ஜன்னல்...எல்லாம்
நொறுக்கிட்டானுக
என் காதில
விழற மாதிரியே..

டேய்! பெருவுடையான்
போறாண் டோய்!
அப்டீன்னு கத்தறானுக...
அப்படித்தானே ?

கனக:

வெளியில—
தலைகாட்ட முடியல.

சீனி:

ஒன்னும்—
கவலைப்படாதீங்க.
இனிமேல்
தொல்லை இருக்காது!
அந்தச் சொற்கோவையும்
அவனோட சேர்ந்த
மற்ற பசங்களையும்
அவசர கேசில
'புக்' பண்ணியாச்சு

கனக:

உண்மையாகவா ?
(வியப்போடு)

சீனி:

ஆமா!
ஏதோ—
பயங்கரவாத
இயக்கத்தோட
அவர்களுக்குத்
தொடர்பிருந்ததாம்!

கனக:

ஆங்...

சீனி:

அவுங்க
அறைகளிலே கூட
அந்த இயக்கத்தோட
துண்டறிக்கைகள்
இருந்ததாம்.

கனக:

அப்படியா ?

சீனி:

நமக் கென்னய்யா
தெரியும் ?
அவனுக அறைகளைச்
சோதனை போட்ட
காவல் அதிகாரி
அப்படிப்
பத்திரிக்கைகளுக்கு
அறிக்கை கொடுத்திருக்காரு.
(உதட்டில் குறும்புச்சிரிப்பு)

கனக:

சரி சரி!

—திரை—

காட்சி 20

இடம் : தமிழ்நாடு சுற்றுலாத்துறை விடுதி
நேரம் : இரவு
உறுப்பினர் : நெடுமுடி, நம்பி

நெடுமுடியும் நம்பியும் எதிரெதிர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் முன்னால் சிற்றுண்டி பரிமாறப்பட்டிருக்கிறது. இருவரும் சிற்றுண்டியைக் கொறித்த வண்ணம் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

நெடுமுடி:

என்ன தம்பி!
கல்லூரி வாழ்க்கை
எப்படி இருக்கிறது ?

நம்பி:

ஒரே மாதிரியான
செக்கு சுற்றும் வாழ்க்கைதான்.
பழகிப் போய்விட்டது.
வீட்டில்—
அப்பா அம்மா
எப்படியிருக்கிறார்கள் ?

நெடுமுடி:

நலந்தான்.
உன்னை—
விசாரித்தார்கள்.

நம்பி:

என்ன திடீரென்று
இப்பக்கம்... ?

நெடுமுடி:

காவல்துறைப் பணியாளன்
காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்தவன்
எந்த நேரத்திலும்

எந்த இடத்திற்கும்
செல்ல வேண்டியவன்.
ஒரு பயங்கரவாதக் கும்பலைப்பற்றி
உளவறிய வந்திருக்கிறேன்.
நான் யார் என்பதைப் பற்றியோ
எதற்காக வந்திருக்கிறேன்
என்பது பற்றியோ
யாருக்கும் தெரியக்கூடாது.

நம்பி:

பயங்கர வாதமா ?
இந்தப் பகுதியிலா ?
இந்த ஊர்
அமைதியாகத்தானே இருக்கிறது ?

நெடுமுடி:

கடல்கூடப்
புயலுக்குமுன்
அமைதியாகத்தான் இருக்கும்.

நம்பி:

பயங்கரவாதம்
தமிழ் நாட்டுக்கும்
வந்து விட்டதா ?

நெடுமுடி:

பயங்கரவாதம்
காற்றைப்போல்
எங்கும் பரவியிருக்கிறது.
திரைப்படம் 'வானொலி' போலப்
பயங்கர வாதமும்
உலக மக்களுக்குப்
பழகிப் போய் விட்டது.

நம்பி:

என்ன அண்ணா!
பயங்கர வாதத்தைப்பற்றி

இவ்வளவு
எளிதாகப் பேசுகிறீர்கள் ?

நெடுமுடி:

பயங்கரவாதம்—
நான் எதிர் கொள்ளும்
அன்றாடப் பிரச்சனை
வட்டக்காட்சி நடத்துபவன்
கொடிய விலங்குகளோடு
வாழப் பழகிக் கொண்டது போல்
நானும்—
பயங்கர வாதத்தோடு
வாழப் பழகிக் கொண்டேன்.

நம்பி:

பயங்கர வாதத்தை
உலகிலிருந்து
ஒழிக்க முடியாதா ?

நெடுமுடி:

முடியாது!
பயங்கரவாதத்தைக்
கலையாகக் கற்றுத்தரும்
குருகுலங்கள்—
உலகெங்கும் உள்ளன.
பயங்கர வாதம்
சமயவாதியின் மந்திரக்கோல்!
அரசியல் வாதியின்
கைத்துப்பாக்கி!
இவர்கள்—
பயங்கரவாதத்தைத்
தங்கள் சொந்தலாபத்துக்குப்
பயன் படுத்துவதை
என்று கைவிடுகிறார்களோ
அன்று தான்—
பயங்கரவாதம் ஒழியும்.

நம்பி:

இது—
நடக்கக் கூடிய காரியமா ?

நெடுமுடி:

அப்படியென்றால்
பயங்கரவாதம்
செழித்து வளருவதை
யாரும் தடுக்க முடியாது.

நம்பி:

பயங்கரவாதிகளின்
கொலைக்கரம்
குற்றமற்ற அப்பாவிகளையும்
குழந்தைகளையும் கூட
விட்டு வைப்பதில்லையே!

நெடுமுடி:

காடு—
தீப்பற்றி எரியும்போது
சந்தனமரமும்
கருக வேண்டியதுதான்.

நம்பி:

அண்ணா!
இது கொடுமை!

நெடுமுடி:

உலகிலேயே
அறநூல்களும் மகாத்மாக்களும்
அதிகமாகத் தோன்றிய
புண்ணியபூமி தமிழகம்.
அதனால் தான்—
வன்முறையும் பயங்கரவாதமும்
இங்குத்—
தலைகாட்டாமல் இருந்தன

இன்றைய நிலை வேறு.
நெருப்பு வளையத்தின்
நடுவில் சிக்கிய
பஞ்சுப் பொதி
எவ்வளவு நேரம்
தீப்பற்றாமல் இருக்க முடியும் ?

நம்பி:

அண்ணா !

இதற்குத் தீர்வுதான் என்ன ?

நெடுமுடி:

குர்ரானும் பைபிளும்
குறளும் கீதையும்
முயன்று—
தோல்விகண்ட களத்தில்
நாம் என்ன சாதிக்க முடியும் ?
நம்பி !
பயங்கரவாதம்
நீயும் நானும் மட்டும்
சம்பந்தப்பட்டதன்று
உலகமே—
சம்பந்தப்பட்ட ஒன்று
பெரியார் சொன்னது போல
ஒரு கிணறு
நச்சுத்தன்மை உடையதென்றால்
இரண்டொருமுறை
துப்புரவு செய்துபார்க்கலாம்.
அப்போதும்—
நச்சுத்தன்மை
நீங்கவில்லையென்றால்
அந்தக் கிணற்றையே
தூர்த்துவிட வேண்டியதுதான்
அதுபோல—
இந்தச் சமுதாயத்தையே
அழித்து விடவேண்டியது தான்.

நம்பி:

உங்கள் கூற்று
சோர்வு வாதம்!
மருத்துவனாகிய என்னால்
இதை—
ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

நெடுமுடி:

உன்னிடம் ஒரு
மகிழ்ச்சியான செய்தியைச்
சொல்லப் போகிறேன்.

நம்பி:

என்ன அண்ணா!
பதவி உயர்வா ?
வீரப் பதக்கமா ?

நெடுமுடி:

அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.
உனக்கு...

நம்பி:

எனக்கு...

நெடுமுடி:

ஓர் அண்ணி
வரப்போகிறாள்.

நம்பி:

எங்கே!
மீண்டும் ஒருமுறை
சொல்லுங்கள்.

நெடுமுடி:

எனக்கு—
மனைவி வரப் போகிறாள்

நம்பி:

உண்மையாகவா ?

(நம்பி ஓடி அண்ணனை அணைத்துக் கொள்கிறாள்)

அண்ணா !
அண்ணி சிவப்பா ?
கருப்பா ?

நெடுமுடி:

உலகில்—
சிவப்பாக இருக்கும் இனம்
அமெரிக்காவில் உள்ள
செவ்விந்திய இனம் தான்.
தமிழர்களின்
இயல்பான நிறம்
மாநிறம்

நம்பி:

அதாவது—
மாந்தளிர் நிறம்

நெடுமுடி:

ஆமாம் !
ஆனால் உங்க அண்ணி
பொன்நிறம்

நம்பி:

அப்படியென்றால் அண்ணி....

நெடுமுடி:

தமிழ்ப்பெண் இல்லை

நம்பி:

என்ன அண்ணா ?
புதிர் போடுகிறீர்கள் ?

நெடுமுடி:

அவள் ஒரு
பஞ்சாபிப் பெண்

நம்பி:

உண்மையாகவா ?
அண்ணா!
நான் உடனே
அண்ணியைப் பார்க்க வேண்டும்

நெடுமுடி:

அவசரப்படாதே!
நான்—
வந்தவேலை முடியுட்டும்
நாளை அதிகாலையில்
பிச்சாவரம்
காட்டுப் பகுதியைப்
பார்வையிடப் போகிறேன்
நீயும் வர வேண்டும்.

நம்பி:

சரி அண்ணா!

(நம்பி விடைபெற்று விடுதிக்குத் திரும்புகிறான்)

—திரை—

காட்சி 21

இடம் : பிச்சாவரம் காட்டுக்கடல் அரிப்பு
நேரம் : இளங்காலை
உறுப்பினர்கள் : நம்பி நெடுமுடி

நெடுமுடியும் நம்பியும் கடல் அரிப்பில் படகில் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். எங்கும் மயான அமைதி. சுற்றிலும் சூழ்ந்திருக்கும் அடர்ந்தகாடும், அதில் விநோதமாக வளர்ந்திருக்கும் சுரபுன்னை மரங்களும் அச்சந்தரும் அமைதியை எங்கும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. தொலைவில் சிறு புள்ளியாக ஒரு தனிப்படகு தென்படுகிறது, பறவைகளின் கீச்சொலியும், படகைத்தள்ளும் துடுப்போசையும் தவிர வேறு ஓசை எதுவும் அவர்கள் காதில் விழவில்லை.

நம்பி :

தனியாக யாரும்
இங்கு வர அஞ்சுவர்

நெடுமுடி:

காடும்—
இந்தக் கடற்கானலும்
இதைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களும்
ஒரு காலத்தில்—
பிச்சாவரம் ஜமீனுக்குச்
சொந்தமாக இருந்தவை.

நம்பி :

பிச்சாவரம் ஜமீனா ?

நெடுமுடி:

ஆமாம் ?
பிச்சாவரம் ஜமீன்தார்
பெருஞ் சோழர்
வழியில் வந்தவர்
என்று சொல்வார்கள்.
எழுபத்தைந்து

ஆண்டுகளுக்கு முன்
பிச்சாவரம் ஜமீன்தாருக்குச்
சிதம்பரம்—
ஆடவல்லான் கோவில்
ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில்
முடிசூட்டு விழாக்கூட
நடைபெற்றிருக்கிறது.

நம்பி : (கரையோரம் உள்ள மரத்தைக் காட்டி)

இது என்ன மரம் ?
பார்ப்பதற்கு
வினோதமாக இருக்கிறது!

நெடுமுடி :

சுரபுன்னை.
இங்கும்—
ஆஸ்திரேலியாவிலும் மட்டுமே
உள்ள அபூர்வமான தாவரம்.

நம்பி :

காட்டுக்குள்
இந்த நீர்வழிகள்
எப்படி ஏற்பட்டன ?

நெடுமுடி :

கடல் நீர்
அரித்துக் கொண்டு
உள்ளே வந்திருக்கிறது.
இதுபோன்ற அரிப்புகளை
இந்திய நாட்டுக் கடற்கரையில்
வேறு எங்கும்
காண முடியாது.

நம்பி

அடர்ந்த காடுகள்!
சுற்றிலும்—
இருண்ட காடுகள்!

நெடுமுடி:

அதனால்தான்
இவ்விடம்
கடத்தல் காரரின் சொர்க்க பூமியாக விளங்குகிறது!

(தொலைவில் கரும்புள்ளியாகத் தெரிந்த படகு, இப்போது நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படகில் படகோட்டியோடு தனியாக ஒரு பெண் மட்டும் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். நெடுமுடியையும் நம்பியையும் பார்த்தவுடன் அப்படகு திடீரென்று ஒரு கடலரிப்பிற்குள் வேகமாக ஓடி மறைகிறது. நம்பி படகில் இருக்கும் பெண்ணையே உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.)

என்ன நம்பி!
அந்தப் படகையே
உற்றுப் பார்க்கிறாய்?

நம்பி:

படகில் இருந்த
பெண்ணின் முகம்
எனக்குத்
தெரிந்த முகமாகப்பட்டது.

நெடுமுடி :

யாரென்று நினைவு கூர முடியுமா?

நம்பி :

முடியவில்லை.

(படகைத் திருப்பிக் கொண்டு கரையை அடைகின்றனர்.)

—திரை—

காட்சி 22

இடம் : மரத்தின் நிழல்

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : நம்பி, வீணா,

மருத்துவக் கல்லூரியை ஒட்டிய விளையாட்டு வெளியில் ஒரு புன்னை மர நிழலில் நம்பி அமர்ந்திருக்கிறான், அவன் உள்ளம் குழம்பிப் போயிருக்கிறது. பிச்சாவரம் கடலரிப்பில் அவன் கண்ட படகுக் காட்சி அவன் அகக்கண்ணில் தோன்றித் தோன்றி மறைகிறது. தான் கண்டது உண்மையா, உருவெளித்தோற்றமா என்ற ஐயம் அவனை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கண்களை மூடிய வண்ணம் அமர்ந்திருக்கிறான். அப்போது அவன் உள்ளம் பேசுகிறது.

நம்பி : (தனக்குள்)

என்னால்—
நம்பமுடியவில்லை
கண்களே!
என்னை ஏமாற்றிக்
கவலைக் கடலில் தள்ளிவிடாதே.
பெண் என்பவள்—
மாயை யென்ற
வறட்டு வேதாந்தத்தை
நம்பும்படி செய்து விடாதே!
படகில் வந்து—
என் எதிரில் ஓடி மறைந்த
அந்தப் பெண்
வீணாவாக இருக்கமுடியாது
இருக்கவும் கூடாது.
என் இதய வீணையில்
அபசுரமா
என்னால்—
நம்ப முடியவில்லை.
மயிலுக்கு—

மயானத்தில் என்ன வேலை ?
என் உள்ளத்தில் படர்ந்த
கொடிமுல்லை
சுரபுன்னைக் காட்டில்
ஏன் தனியாகப் படர்ந்தது ?
யாருக்காகப் படர்ந்தது ?
மனமே—
நீ சிந்திக்க மறந்துவிடு
அப்போது தான்—
எனக்கு அமைதி.

(சிந்தனைக் களைப்பால் கண்ணை மூடிச் செயலற்ற நிலையில் இருக்கிறான் நம்பி. அப்போது அவன் தோள்மீது சில்லென்ற மலர்க்கரம் ஒன்று விழுகிறது. கண்ணைத் திறந்து பார்க்கிறான். இளங்காலைப் பொழுதாக எதிரே நிற்கிறாள் வீணா.)

வீணா:

உங்கள்—
மோன நிலையைக் குலைத்துவிட்டேனா ?
சில நேரங்களில்
நீங்கள்—
ஞானியாகி விடுகிறீர்கள்,

நம்பி : (தனக்குள்)

இந்த நிலவு
களங்கமில்லாதது.
இந்த விடியல் நிர்மலமானது.
இந்தப் பூங்காற்று
புழுதி கலவாதது.
(வெளிப்படையாக)
வா வீனா !

வீணா:

கண்ணை மூடிக்கொண்டு
அப்படியென்ன கற்பனை ?

நம்பி:

நிலவு வரட்டும் என்று
இந்தக் குமுதம்
கண்ணைமூடிக் கொண்டிருக்கிறது.

வீணா:

என்ன ?
கவிதையில் பேசுகிறீர்!

நம்பி:

இல்லை!
பெண் தமிழில் பேசுகிறேன்.

வீணா:

என்ன ?
பெண் தமிழா ?

நம்பி:

ஆமாம்!
தமிழில் பெண்மை
மிகுந்திருக்கும் போது
கவிதையாகிறது.

வீணா:

நல்ல விளக்கம்.

நம்பி:

இன்று காலை
எங்கு சென்றிருந்தாய் ?
கல்லூரியில் காணவில்லை;
விடுதியிலும் காணவில்லை,

(வீணா நம்பியின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கிறாள்.)

வீணா:

இன்று காலை—
என் தோழி ஒருத்திக்குத்

திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.
அந் நிகழ்ச்சியில்
கலந்து கொள்ளச்
சென்றிருந்தேன்.

(நம்பி வீணாவின் கையை மெதுவாகப் பற்றுகிறான்.)

நம்பி:

நம் திருமணம்
எப்போது நிச்சயிக்கப்படும் ?

வீணா:

நம் திருமணம்
ஏற்கெனவே நிச்சயிக்கப்பட்டதுதான்
உங்களைக் கைப்பிடிக்க
நான் தயார்.

(நம்பி அதிர்ச்சி கலந்த வியப்போடு அவளைப் பார்க்கிறான்)

நம்பி:

நமது பெற்றோர்
சம்மதிக்க வேண்டாமா ?

வீணா:

கூடி வாழப் போவது நாம்;
நமது சம்மதம் போதுமே!
நாளை—
நமது நண்பர்களை
வரவழைத்து
விருந்து கொடுத்து
நாம்—
கணவன் மனைவியென்பதை
அறிவித்து விடுவோம்
பிறகு...

நம்பி:

பிறகு!

வீணா:

குடும்பம் நடத்தவேண்டியதுதான்
(சிரிக்கிறாள்.)

நம்பி:

திருமணம்.. ?

வீணா:

எதற்கு வீண்செலவு ?

நம்பி:

திருமணம் தமிழர் மரபு

வீணா:

வேண்டாத மரபுகள்
பதர் மாதிரி,
அவற்றை—
உதறிவிட வேண்டும்.

நம்பி:

என்னால்—
உதற முடியாது.
நான்—
மரபுகளை மதிப்பவன் !
உறவுகளைப் போற்றுபவன் !
என் பெற்றோரின்
இசை வோடுதான்
உன்னை மணப்பேன்

வீணா:

கடந்த—
சில நாட்களாகவே
என் உள்ளத்தில்
ஓர் உந்துதல்.

நம்பி:

என்ன உந்துதல் ?

வீணா:

என் வாழ்க்கையை
உங்களோடு
பிணைத்துக்கொள்ள
வேண்டுமென்று!

நம்பி:

என்ன!
சரணாகதி தத்துவமா ?

வீணா:

ஆமாம்
நீர் என்னை
ஆட்கொண்டால்
எனக்கு-
இடுக்கன் ஏது எம்மானே!

நம்பி:

இதுவென்ன
புதிய திருவாசகம் ?

வீணா:

என்பையும் உருக்கும்
திருவாசகம்
உங்கள்
இதயத்தையும் உருக்கட்டுமே !

நம்பி:

என் இதயம்
ஏற்கெனவே உருகி
உன்னை நோக்கி
ஓடிவந்து கொண்டிருக்கிறது.
அதிகம் உருகினால்
என்னால்
கட்டுப் படுத்த முடியாமல்
போய் விடலாம்

(வீணா வெள்ளிமணியாகச் சிரிக்கிறாள்)

வீனா:

அப்படி யென்றால்
நான்—
விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்.

(போகிறாள்)

நம்பி: (தனக்குள்)

கொதிநீராக இருந்தவள்
இன்று—
குளிர்ந்த பனியாக
மாறியிருக்கிறாள்.
வரவேற்பறையில் மட்டும்
அனுமதித்தவள்
இன்று—
பள்ளியறைக் கதவையும்
திறந்து வைத்திருக்கிறாள்.

இந்த இரசவாதம்
இவள் உள்ளத்தில்
எப்படி ஏற்பட்டது?

இவள் உள்ளம்
வேகமாப் பற்றிப் படரும்
பட்டாசுத்திரி
அணையாமல்
இருக்க வேண்டுமே!

—திரை—

காட்சி 23

நேரம் : காலை

இடம் : பேராசிரியர் மேகலையின் வீடு

உறுப்பினர் : மேகலை, நம்பி

பேராசிரியர் மேகலை, வீட்டின் முற்றத்திலிருந்த தோட்டச் செடிகளுக்கு நீர் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறார், அவருடைய கலைந்த கேசம் முன் பக்கமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சேலையின் கொய்சகத்தைத் தூக்கி இடுப்பில் செருகியிருக்கிறார், அந்தக் கோலத்தில் அவர் ஒரு பட்டணத்துச் சகுந்தலையாகக் காட்சியளிக்கிறார். அப்போது நம்பி உள்ளே நுழைகிறான்.

நம்பி:

பேராசிரியருக்கு வணக்கம்.

மேகலை:

வாழ்த்துக்கள்!
வா நம்பி !
என்ன,
இந்த அதிகாலை நேரத்தில்.. ?

(திருமண அழைப்பிதழ் ஒன்றை நம்பி எடுத்து நீட்டுகிறான். மேகலை அவனை உற்று நோக்கி விட்டு அழைப்பிதழைப் பிரிக்கிறார்)

நம்பி:

என் அண்ணன்
நெடுமுடியின் திருமணம்.

மேகலை:

பெண்.. ?

நம்பி:

பஞ்சாபிப் பெண்.
காதல் திருமணம்

மேகலை:

வாழ்க காதலர்கள்
பாரதியின் கனவு
நனவாகிறது.

நம்பி:

நீங்கள்—
இங்கிருந்தபடி
வாழ்த்தினால் போதாது.
நேரில் வந்து
வாழ்த்த வேண்டும்.

மேகலை:

கட்டாயம் வருகிறேன்.
எனக்கும் ஒரு
மாறுதல் தேவை,
ஆமாம்.
உன் திருமணம் எப்போது ?
வீணையை—
எவ்வளவு நாள் தான்
எதிரில் வைத்துப்
பார்த்துக் கொண்டிருப்பது ?

(நம்பி வெட்கத்தோடு சிரிக்கிறான்)

நம்பி:

வீணாவை
என்னால்
புரிந்துகொள்ள
முடியவில்லை.
நிலவு—
மேல்மாடிக்கு
மிக அருகில்
இருப்பதாகத் தோன்றும்
மேலே ஏறிச் சென்றால்
கைக்கெட்டாத உயரத்தில்
சென்றுவிடும்,

அவளும்—
அப்படித்தான்
என்னிடம்
பழகிக்கொண்டிருந்தாள்.
ஆனால்.. சென்றமுறை..

மேகலை:

உம்..

நம்பி:

நான் அவளைச்
சந்தித்த போது
அவளிடத்தில்
ஒரு புதிய மாற்றம்
தென்பட்டது,

மேகலை:

என்ன ?

நம்பி:

தெளிவாக இருந்த வானம்
திடீரென்று கறுத்துக்
கோடை மழை பொழிவதுபோல்
எதிர்பாராமல்
என் மீது
அன்பைப் பொழிந்தாள்.
என்னோடு
அவள் வாழ்க்கையைப்
பிணைத்துக் கொள்ள
விரும்பினாள்.
ஆனால்—
'திருமணம்—
என்ற சடங்கு
தேவையில்லை!, என்றாள்.
அவள்—
பேச்சிலும் செயலிலும்
ஓர் பதற்றம்...

துடிப்பு... அவசரம்!
அவளை—
என்னால்
புரிந்து கொள்ள
முடியவில்லை.

மேகலை:

அவளைக்
கடைசியாகச் சந்தித்து
எத்தனை நாட்களிருக்கும்?

நம்பி:

ஒரு வாரமாகிறது.
மீண்டும்—
அவள் என்
கண்ணில் படவில்லை.
அவளுடைய
தோழியர்களை விசாரித்தேன்.
யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து
வந்திருக்கும்
அவளுடைய
உறவினர் ஒருவரைக் காணச்
சென்னை சென்றிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

(அப்போது வானொலியில் மாநிலச்செய்தி ஒலிபரப்பாகிறது. இருவரும் பேச்சை நிறுத்திவிட்டுச் செய்தி கேட்கின்றனர்.)

செய்தி

சென்னையில் நடைபெறும் கிழக்காசிய நாடுகளின் கலாச்சார விழாவில் பங்கு கொள்ள வந்த இலங்கை அமைச்சர் திலகரத்னே நேற்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஒரு வெடிகுண்டு விபத்தில் இறந்தார் . அவருடைய பாதுகாவலர் நால்வரும் கொல்லப்பட்டனர். பதினைந்து பேர் கடுமையாகக் காயமடைந்து அரசாங்கத் தலைமை மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர்.

மேகலை:

கொடுமை! கொடுமை!
ஆண்டவனே!
இந்த வெடிகுண்டுக்
கலாச் சாரத்துக்கு
முடிவே கிடையாதா

நம்பி:

ஆண்டவனைப் போல்
அங்கிங் கெனாதபடி
அது—
எங்கும் பரவியிருக்கிறது.

மேகலை:

இலங்கைப்
போராளிக் குழுக்களின்
வேலைதான்!
சொந்த நாட்டில்
அவர்கள்—
எப்படி வேண்டுமானாலும்
பயங்கரவாதத்தில் ஈடுபடட்டும்
ஆனால்—
அடைக்கலந் தந்த நாட்டை
அவதிக்குட்படுத்தலாமா?

நம்பி:

எத்தனை பெண்கள்
தாலி இழந்து
தவிக்கின்றனரோ!
எத்தனை தாய்மார்கள்
கண்ணீர்க் கடலில் வீழ்ந்து
கவலைப் படுகின்றனரோ!

—திரை—

காட்சி 24

இடம் : பெங்களூர் நெடுமுடியின் இல்லம்

நேரம் : மாலை

உறுப்பினர் : நெடுமுடி, நம்பி, மேகலை, அம்ரிதா

எதிரில் அழகிய அல்சூர் ஏரி, சுற்றிலும் உள்ள எழில்மிகு கட்டிடங்களில் எரியும் விளக்குகள், வண்ணப்பட்டு முடிச்சுகளாக தண்ணீர்ப் பரப்பில் மின்னிக் கொண்டிருக்கின்றன. காலையில் நெடுமுடி அம்ரிதா திருமண நிகழ்ச்சி பெங்களூர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்றது. பெற்றோர்களும், சுற்றத்தாரும், நண்பர்களும் குழுமியிருந்து மணமக்களை வாழ்த்தினர். மாலையில் நெடுமுடியின் இல்லத்தில் நம்பியும் மேகலையும் மணமக்களோடு உரையாடி மகிழ்கின்றனர்.

மேகலை:

சில செடிகள்
தமது பூக்களின் வண்ணத்தாலும்
மயக்கும் மணத்தாலும்
தம்மைப் பெரிதாக
விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கின்றன.
ஆனால் காய்ப்பதில்லை
அத்திமரமோ—
பூக்காமல் காய்க்கிறது.
சிலர் தம்மைப்
பெரிய சீர்திருத்தவாதிகளாக
விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வர்.
ஆனால்—
செயல்பட மாட்டார்கள்.
ஆனால் நீங்கள்
அமைதியாகச் செய்த புரட்சி
மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது.

நெடுமுடி:

என்னை—
அதிகமாகப் பாராட்டுகிறீர்கள்,

மேகலை:

இல்லை!
தகுதியறிந்து தான்
பாராட்டுகிறேன்.
அதோ—
எதிரில் தெரியும்
வள்ளுவர் சிலையைப்பாருங்கள்.
அமைதியும்
கம்பீரமும் மிக்க
அழகான சிலை!
பெங்களூர்த் தமிழர்கள்
ஆர்வத்தோடு—
இச்சிலையை
எடுத்திருக்கிறார்கள்!
இன்று காலை—
நடந்த தென்ன?
சிலையைத் திறக்கவந்த
முதலமைச் சரைத்
திறக்கக் கூடாது என்று சொல்லிக்
கன்னட சங்கத்தார்.
தடை வாங்கி விட்டனர்.
உலகத்திற்கே
பொதுவான வள்ளுவன்
மொழிவெறியால்
ஒதுக்கப் படுகிறான்
சாதி மொழி மதம்
எல்லாவற்றையும் கடந்து
காதலால் ஒன்றுபட்டிருக்கும்
நீங்களும் அம்ரிதாவும்
இனி
உருவாக விருக்கும்
புதிய சமுதாயத்தின்
விடி வெள்ளிகள்!

இந்திய நாட்டின்
அரசியல் போக்கையே
மாற்றியமைக்கும் அளவுக்குச்
சாதிச்சங்கங்களும்
சமய மொழிச்சங்கங்களும்
வலுப் பெற்றிருக்கும்
இந்த நாளில்
உங்கள் திருமணம்
பெரிய புரட்சி

நெடுமுடி:

அரும்பு மொட்டாவதும்
மொட்டு மலராவதும்
எப்படி
இயல்பான நிகழ்ச்சியோ
அது போல்—
எங்கள் காதலும் மணமும்
இயல் பானவை.
இதில்—
தனிப்பட்ட சிறப்பு ஏதும்
இருப்பதாக
நான் கருதவில்லை.

மேகலை:

நீங்கள் மிகவும்
அடக்கத் தோடு
பேசுகிறீர்கள்,
உங்கள் காதல்
கண்டதும் காதலா?
கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக்
கனிந்த காதலா?

(அம்ரிதா நாணிச் சிவக்கிறாள்)

நெடுமுடி:

நாங்கள்—
பலநாள் சிந்தித்துத்

திட்டமிட்டு
அருகில் அமர்ந்து
கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் செதுக்கிய
பளிங்குச் சிலை
எங்கள் காதல்.

அம்ரிதா:

காதல்—
எங்களுக்கு உண்கலம்.
அதுவே உணவன்று.
அந்த உண்கலத்தில்
நாங்கள்—
பரிமாறிக் கொள்வது
மனித நேயம்.

மேகலை:

நயமாகப் பேசுகிறாய்
அம்ரிதா!
பெண் –
அழகாக இசையமைக்கப்பட்ட
உயிரோட்டமுள்ள கவிதை
நீ அதற்கு
உன்னதமான எடுத்துக்காட்டு.

அம்ரிதா:

நாங்கள் –
நண்பர்களாகவும்
காதலர்களாகவும்
பழகியிருக்கிறோம்
இனிக் –
கணவன் மனைவியாகவும்
பழகுவோம்.

மேகலை:

திருமணத்தைப் பற்றியும்
இல்வாழ்க்கை பற்றியும்
நீங்கள்—

கொண்டிருக்கும் கருத்துக்கள்
மிகவும் பண்பட்டவை
கல்லானாலும் கணவன்
என்ற கருத்தும் தவறு;
கணவன் என்கைக்குள்
என்ற கருத்தும் தவறு.
ஒருவர் சிறப்பை
மற்றவர் மதித்து வாழும்
வாழ்க்கையே
மேலான வாழ்க்கை!

நம்பி:

இன்று—
திருமணத்திற்கு
வீணா வரவில்லை.

மேகலை:

விண்கலம்
வான வெளியில் பறந்தாலும்
அதன் விசை
பூமியில் இருப்பதைப் போல்
நம் எண்ணங்கள்
எங்கெங்கோ பறந்தாலும்
நம்பியின் இதயம்
வீணாவை விட்டு
விலக வில்லை!
நெடுமுடி
உன் காதலி
இந்திய நாட்டின்
வடக்கு எல்லையில்!
உன் தம்பியின் காதலி
இந்திய நாட்டின்
தெற்கெல்லையில் இருக்கும்
ஈழத்தில்!
வியப்பாக இல்லையா?

(நெடுமுடியின் முகத்தில் சோகத்தின் சாயை நிழலாகப் படிகிறது)

நெடுமுடி:

வீணா இனி
என்றும் வரமாட்டாள்.

நம்பி:

அண்ணா!

(நம்பி வீறிட்டலறுகிறான்)

மேகலை :

என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

நெடுமுடி :

உங்களுக்குத் தெரியுமா
சென்னை –
வெடிகுண்டு
ஆய்வு செய்து
புலன் விசாரிக்கும்
சி.பி.ஐ. அதிகாரி
நான் தான் என்பது?

மேகலை :

தெரியாது!

நம்பி :

அதற்கும் வீணாவுக்கும்
என்ன சம்பந்தம்?

நெடுமுடி :

வீணா!
ஈழப் போராளிக்குழுவின்
தற்கொலைப்
படையைச் சேர்ந்தவள்
பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை
அவளுக்கொரு போர்வை
வெடிகுண்டை
மடியில் கட்டிவந்து

வெடிக்கச் செய்தவளே
அவள் தான்!

நம்பி :

அண்ணா!
இது உண்மையா ?
என்னால் –
நம்ப முடியவில்லையே.

நெடுமுடி :

ஆனால் உண்மை!
நான் –
பல்கலைக் கழகம் வந்ததே
பயங்கர வாதிகளைப் பற்றி
அறியத்தான்.
அன்று –
படகில் எதிர்ப்பட்ட
பெண்ணுருவம்
வேறு யாருமில்லை;
வீணாதான்,
அவள் அன்று
பிச்சாவரம் காட்டுக்குப்
பயங்காரவாதிகளைச்
சந்திக்க வருவாள் என்பது
எனக்கு –
முன்பே தெரியும்.

நம்பி :

அவள் –
துணிச்சல்காரி!
எரியாவியைப் போல்
எளிதில் பற்றி எரியும்
போராட்டக் காரி!
(தனக்குள்)

அவளைக்
கடைசியாக நான்
சந்தித்த போது
அவள் ஏன்
அப்படி —
நடந்து கொண்டாள் என்பது
இப்போது தான் புரிகிறது.
அவள் ஓர் —
எரி நட்சத்திரம்,
வீழும் போது —
கண்ணைப் பறிக்கும்
பேரொளியோடு தான்
வீழ்ந்திருக்கிறாள்!

— திரை —